

dokonalý
blok

psychologický thriller o Jessie Huntové—kniha č. 2

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Dokonalý blok

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Dokonalý blok / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

V DOKONALÉM BLOKU (knize č.2), novopečená forenzní psycholožka, Jessie Huntová, 29, sbírá kusy svého rozbitého života a opouští předměstí, aby začala nový život v centru Los Angeles. Když ale někdo zavraždí bohatého prominenta, Jessie, které je případ přidělen, se ocitne zpátky ve světě naoko perfektního předměstí, kde musí mezi falešnými fasádami normálnosti a sociopatických žen dohonit pomateného vraha. Jessie, šťastná, že je opět v centru LA, si je jistá, že její příměstská noční můra je nyní záležitostí minulosti. Připravená hodit své nevydařené manželství za hlavu, si najde práci na místním policejním oddělení a své přijetí na Akademii FBI prozatím odkládá. Na začátek kariéry dostane přidělený jednoduchý případ—vraždu v bohaté čtvrti. Její nadřízení ovšem nevědí, že je na případu víc, než kdo tuší. Nic ji nemůže připravit na její první případ, při němž bude donucena nahlédnout do myslí bohatých, předměstských párů, o kterých si myslela, že je zanechala daleko za sebou. Za jejich vyleštěnými rodinnými fotografiemi a pěstěnými živými ploty si Jessie uvědomuje, že dokonalost není tím, čím se jeví. Rychle ubíhající psychologický thriller s nezapomenutelnými postavami a napínavým příběhem, DOKONALÝ BLOK, je druhou knihou v nové sérii, která vás přinutí otáčet stránky pozdě do noci. Kniha č. 3 v sérii o Jessie Huntové—DOKONALÝ DŮM—je nyní také k dispozici k předobjednání.

© Pierce B.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Kapitola první	8
Kapitola druhá	10
Kapitola třetí	13
Kapitola čtvrtá	18
Kapitola pátá	21
Kapitola šestá	25
Kapitola sedmá	29
Kapitola osmá	33
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Blake Pierce

Dokonalý blok

Autorská práva © 2018 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených podle zákona o autorských právech USA z roku 1976 nesmí být žádná část této publikace reprodukována, šířena nebo předávána v žádné formě ani za pomoci žádných prostředků, ani nesmí být uložena v žádné databázi nebo systému vyhledávání bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je určena pouze pro Vaše osobní použití. Tuto e-knihu není dovoleno prodávat či darovat dalším osobám. Chcete-li se o tuto knihu podělit s někým jiným, zakupte prosím pro každou další osobu novou kopii. Pokud tuto knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo aniž by byla zakoupena pro Vaši vlastní potřebu, vraťte ji prosím a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Toto je fiktivní dílo. Názvy, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo se používají fiktivním způsobem. Jakákoliv podoba se skutečnými osobami, žijícími nebo mrtvými, je zcela náhodná. Obrázek na obálce je předmětem autorských práv hurricanehank a je použit pod licencí společnosti Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem mysteriózní série bestsellerů RILEY PAGE, v níž dosud vyšlo patnáct knih (a vycházejí další). Blake Pierce je rovněž autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která sestává z devíti knih (a vycházejí další); mysteriózní série AVERY BLACK, jež se skládá ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE o pěti knihách; mysteriózní série STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, v níž zatím vyšly tři knihy (a vycházejí další); mysteriózní série KATE WISE, ve které byly dosud publikovány dvě knihy (a vycházejí další); psychologických mysteriózních thrillerů CHLOE FINE, které zatím vyšly tři (a vycházejí další); a série psychologických thrillerů JESSIE HUNT, sestávající ze tří knih (a vycházejí další).

Jako zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů od Vás Blake moc rád uslyší, neváhejte proto, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistíte více a zůstaňte v kontaktu.

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚĎELA (kniha č. 1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č. 2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

Shrnutí první knihy ze série o Jessie Huntové

V „Dokonalé manželce“ opouští studentka magisterského programu ve forenzní psychologii, Jessie Huntová, se svým manželem, investičním bankéřem Kylem Vossem, svůj starý byt v centru Los Angeles a stěhují se do moderního domu ve Westport Beach, malé obci v Orange County, kam byl Kyle přeložen v rámci svého povýšení.

Zatímco Kyle je z jejich nového života nadšený, Jessie cloumají pochybnosti a mezi samozvanou elitou se necítí dobře. I přesto se však pokouší vžít se do nového řádu věcí, a tak si v sousedství nachází přátele a připojuje se k místnímu jachtařskému klubu s tajnými, zdánlivě zlověstnými rituály.

Ve škole Jessie udělá dojem na hostujícího přednášejícího z LAPD, detektiva Ryana Hernandezze, když rozluští jeho zapeklitou případovou studii. Aby si splnila praxi, podaří se jí nechat se zapsat do nedaleké psychiatrické léčebny, kde je uvězněn neblaze proslulý sériový vrah Bolton Crutchfield.

Crutchfieldovy zločiny jí připomínají jiného muže—násilníka nazývaného Ozarský kat, který, když byla ještě malá a žila v Missouri, unesl a zabil desítky lidí. Mezi jeho zajatci byly i Jessie a její matka, jež byla zavražděna přímo Jessie před očima. Jessie nyní pravidelně navštěvuje doktorku Janice Lemmonovou, aby se s tímto traumatem vypořádala.

Crutchfield jí během výslechů prozradí, že Ozarského kata, kterého nikdy nikdo nedopadl, obdivuje a že spolu nějakým způsobem i komunikovali. Čistě na základě svého pozorování a hovoření s Jessie mimochodem nadhodí, že podezření, jež má o svém novém, honosném životním stylu, jsou oprávněná.

Jak se její profilovací dovednosti zdokonalují, zjišťuje nyní těhotná Jessie, že onen jachtařský klub je ve skutečnosti pouhou zástěrkou pro luxusní prostituční služby. Zároveň také odhaluje krutou pravdu o svém muži: Kyle je sociopat, který zavraždil jednu ze zaměstnankyň v klubu, s níž měl předtím poměr, a pokusil se to celé hodit na Jessie. V rámci svého plánu Jessie zdrogoval a ona následkem toho přichází o své nenarozené dítě. Když se Kyle pokusí zabít i ji samotnou a další dva

sousedy, zachrání je před smrtí jen Jessiino rychlé myšlení. Utrží sice vážné zranění, Kyle je však zadržen.

Jessie se vrací do svého starého sousedství v centru L.A., aby si začala znovu budovat svůj život. Nedlouho poté ji navštíví vedoucí bezpečnosti z psychiatrické léčebny Kat Gentryová a předá jí vzkaz od Crutchfielda: Ozarský kat je jí na stopě. Jessie Kat prozradí své největší tajemství—Ozarský kat po ní jde proto, že je to její otec.

Jessie Huntová je ambiciózní, brzy už rozvedená, policejní profilistka.

Kyle Voss je její sociopatický, nyní uvězněný, odcizený manžel.

Bolton Crutchfield je geniální sériový vrah a obdivovatel Jessina vražedného otce.

Kat Gentryová je vedoucí bezpečnosti v psychiatrické léčebně, kde je uvězněn Crutchfield.

Dr. Janice Lemmonová je Jessiina psycholožka, jež se dříve sama zabývala profilováním.

Lacy Cartwrightová je Jessina kamarádka z vysoké školy, u níž teď Jessie dočasně bydlí.

Ryan Hernandez je detektiv z LAPD, který přednášel v Jessině třídě.

Ozarský kat je nechvalně známý a nedopadený sériový vrah—a Jessiin otec.

Kapitola první

Třísky z dřevěných područek se Jessice Thurmanové zarývaly do předloktí, jež měla k židli přivázaná hrubým provazem. Kůži na pažích měla kvůli svým neustálým pokusům o osvobození celou sedřenou a na několika místech krvácela.

Jessica byla na svých šest let velice silná. Ne ovšem tak silná, aby se dokázala vymanit z provazů, jimiž ji její únosce svázel. Nemohla dělat nic, než sedět na místě a s víčky doširoka roztaženými lepicí páskou sledovat svou vlastní matku, jak před ní bezmocně stojí v okovech. Zavěšené na dřevěných stropních nosnících jí bránily uniknout z osamocené chaty v Ozarks, kde byly obě uvězněny.

Slyšela, jak jí za zády její trýznitel šeptá, aby se dívala a něžně ji přitom oslovuje „Chroustíku“. Zнала ten hlas moc dobře.

Koneckonců, patřil jejímu otci.

S nečekanou silou, o níž si ani nebyla vědoma, že je jí schopna, sebou malá Jessica najednou škubla stranou, takže se židle—a s ní přirozeně i ona—zřítila na podlahu. Podivila se, když při dopadu na zem nepocítila žádný náraz.

Rychle vzhlédla a zjistila, že už není rozvalená v opuštěné chatě. Místo toho se teď ocitla na podlaze v předsíni působivého, moderního domu. Ani to už nebyla šestiletá Jessica Thurmanová. Nyní z ní byla osmadvacetiletá Jessie Huntová, ležela na podlaze svého vlastního domu, a hleděla do tváře muže, který nad hlavou svíral pohrabáč, jímž se jí chystal uhodit. Ten muž už však nebyl její otec.

Ten muž byl její manžel, Kyle.

V očích mu planula horečná intenzita. Napřáhl se a ohnal se jí pohrabáčem po obličeji.

Zvedla ruce, aby se bránila, věděla však, že už je pozdě.

* * *

Jessie se probudila a zalapala po dechu. Ruce měla zvednuté před obličejem, jako by se snažila odrazit útok. Byla však v ložnici úplně sama. Posunula se na posteli dopředu a posadila se. Celé tělo měla pokryté potem a prostěradlo na tom nebylo o moc líp. Srdce jí bušilo tak prudce, že měla pocit, že jí vyskočí z hrudi.

Spustila nohy z postele, dokud se chodidly nedotkla podlahy. Předklonila se, lokty si položila na stehna a hlavu skryla v dlaních. Pár vteřin tak zůstala, aby svému tělu dala čas se aklimatizovat v reálném světě—v centru Los Angeles, v bytě, který patřil její kamarádce Lacy—a pak pohlédla na budík u postele. Bylo 3:54 v noci.

Cítila, jak jí pot na kůži začíná usychat, a uklidňovala se.

Už nejsem v té chatě. Už nejsem v tom domě. Jsem v bezpečí. Jsou to jen noční můry. Ani jeden z těch mužů mi už nemůže ublížit.

Jenže to byla samozřejmě pravda jen na půl. Její už brzy ex-manžel Kyle byl sice pod zámek ve vězení a čekal ho soud hned za několik zločinů, včetně toho, kdy se ji pokusil zavraždit, jejího otce ale nikdy nezatkli.

Dodnes ji pravidelně strašil ve snech. A co hůř, nedávno se dozvěděla, že i když byla jako dítě umístěna do programu na ochranu svědků, kde jí dali nový domov a nové jméno, její otec ji nikdy nepřestal hledat.

Jessie se postavila a zamířila do sprchy. Nemělo smysl pokoušet se znovu usnout. Věděla, že by to bylo marné.

Kromě toho se jí v hlavě začínala honit myšlenka, kterou chtěla rozvinout. Možná, že bylo načase, aby přestala nečinně akceptovat, že jsou tyhle noční můry nevyhnutelné. Možná je načase, aby se přestala bát, až ji její otec jednoho dne najde.

Možná bylo načase, aby se ona vydala po stopě jemu.

Kapitola druhá

Než vešla Jessina kamarádka z výšky a momentální spolubydlící Lacy Cartwrightová do pokoje na snídani, byla už Jessie vzhůru déle než tři hodiny. Uvařila čerstvou kávu a jednu nalila i pro Lacy, která přešla pokoj a hrníček si od ní s povděkem vzala. Soucítěně se na ni přitom usmála.

„Další zlý sen?“ zeptala se.

Jessie přikývla. Její kamarádka si za těch šest týdnů, co Jessie v Lacyině bytě bydlela a snažila se si znovu vybudovat vlastní život, na její skoro pravidelné půlnoční výkřiky a brzké vstávání už zvykla. Občas se jí to stávalo i na výšce, takže to nebylo až takové překvapení. Od té doby, co se ji její manžel pokusil zabít, k tomu ovšem docházelo daleko častěji.

„Křičela jsem moc hlasitě?“ ptala se Jessie omluvným tónem.

„Trochu,“ připustila Lacy. „Ale po pár vteřinách jsi přestala. Hned jsem zase usnula.“

„Moc se omlouvám, Lace. Možná bych ti měla koupit špunty do uší, dokud se neodstěhuju. Nebo nějaký pořádný protihlukový přístroj. Přísáhám, že už to nebude dlouho.“

„Nedělej si s tím hlavu. Vypořádáváš se s tím vším daleko líp, než bych to zvládla já,“ prohlásila Lacy přesvědčeně, zatímco si své dlouhé vlasy stahovala do culíku.

„To je od tebe moc milé.“

„Neříkám to jen ze slušnosti, holka. Jen se nad tím zamysli. Za poslední dva měsíce tvůj manžel zabil nějakou ženskou, snažil se to hodit na tebe a pak se tě ještě pokusil zabít, když jsi mu na to přišla. A to ještě ani nepočítám tvůj potrat.“

Jessie přikývla, nic ale neříkala. Na Lacyině seznamu příšerností chyběl její otec-sériový vrah, protože o něm nevěděla; nevěděl o něm skoro nikdo. Jessie to tak vyhovovalo—bylo to v zájmu její vlastní bezpečnosti i bezpečnosti ostatních. Lacy pokračovala.

„Kdyby se to stalo mně, ještě pořád bych se někde choulila v klubíčku. Když vidím, jak už máš fyzikální terapii málem za sebou a chystáš se začít speciální výcvikový program FBI, nechce se mi věřit, že nejsi nějaký kyborg nebo tak něco.“

Jessie musela přiznat, že když to někdo podal tímhle způsobem, znělo to celkem působivě, jak dobře dokázala fungovat. Ruka jí bezděčně zalétla k levé straně břicha, kam jí Kyle zabořil pohrabáč. Podle lékařů měla štěstí, že nezasáhl žádné vnitřní orgány.

Zůstala jí po tom ošklivá jizva. Byl to další nevzhledný přírůstek k té, co měla z dětství a která přetínala její klíční kost. Sem tam cítila v břiše ostré šubnutí. Většinu času však byla v pořádku. Před týdnem jí dovolili, aby se zbavila své berle, a její fyzioterapeut ji objednal už jen na jednu poslední rehabilitaci, která ji čekala právě dnes. Potom už měla cvičit sama. Co se ovšem týkalo duševní a citové rehabilitace, jež byla zapotřebí poté, co zjistila, že je její manžel sociopatický vrah, dělila ji od úplného uzdravení ještě dlouhá cesta.

„Asi to není úplně nejhorší,“ odpověděla nakonec nepřesvědčivě a sledovala, jak její kamarádka končí s oblékáním.

Lacy si nazula své deseti centimetrové podpatky a proměnila se z vysoké ženy rovnou na Amazonku. Se svými dlouhými nohama a vystouplými lícniemi kostmi vypadala spíš jako modelka, která patří na molo, než jako módní návrhářka na vzestupu. Vlasy měla stažené ve vysokém culíku, jenž odhaloval její krk. Měla na sobě pečlivě zvolený outfit, který si sama navrhla. I když prozatím dělala nákupčí pro luxusní butik, měla v plánu si do třiceti otevřít vlastní návrhářskou firmu a hned potom se stát nejproslulejší lesbickou afroamerickou módní návrhářkou v zemi.

„Já tě nechápu, Jessie,“ řekla, zatímco si oblékala kabát. „Přijmou tě do prestižního programu FBI v Quantico pro slibné policejní profilisty a ty vypadáš, jako by tě to ani moc nevzrušovalo. Čekala bych, že skočíš po příležitosti na chvíli změnit prostředí. Navíc je to jen na deset týdnů. Ani se tam nemusíš stěhovat.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Jessie a dopila zbytek své třetí kávy. „To jen, že se toho teď tolik děje. Nejsem si jistá, jestli je na to správná doba. Ještě nemám ukončený rozvod s Kylem. Pořád musím prodat náš dům ve Westport Beach. Po fyzikální stránce taky ještě nejsem na sto procent v pořádku. A většinu nocí se budím s křikem. Nevím, jestli už jsem připravená na útrapy výcvikového programu behaviorální terapie FBI.“

„No, měla by ses rozhodnout co nejrychleji,“ poznamenala Lacy, než vykročila ke vchodovým dveřím. „Nemusíš jim náhodou dát svou odpověď do konce týdne?“

„Musím.“

„Dej mi vědět, jak se rozhodneš. A ještě něco, mohla bys prosím ve své ložnici otevřít okno, než odejdeš? Nic proti, ale smrdí to tam trochu jako v posilovně.“

Než mohla Jessie odpovědět, Lacy byla pryč. Stejně nevěděla, co by na to mohla říct. Lacy byla skvělá kamarádka, na kterou se mohla vždy spolehnout, pokud chtěla upřímný názor. Takt však nebyl její nejsilnější stránkou.

Jessie vstala a vydala se do svého pokoje, aby se převlékla. Ve velkém zrcadle na zadní straně dveří zachytila koutkem oka svůj odraz a v první chvíli se málem nepoznala. Navenek vypadala pořád stejně se stejnými hnědými vlasy po ramena, zelenýma očima a vysokou postavou tyčící se skoro do sto osmdesáti centimetrů.

Oči však měla zarudlé vyčerpáním a vlasy měla tak mastné a zplihlé, že se raději rozhodla dát je do culíku a zakrýt čepicí. Taky si připadala neustále shrbená, což bylo výsledkem jejích neutuchajících obav, že v břiše náhle ucítí pulzující bolest.

Budu ještě někdy tím, kým jsem byla předtím? Existuje ten člověk ještě vůbec?

Zatřásla hlavou, aby se té myšlenky zbavila a zahнала sebelítost alespoň na chvíli do kouta. Teď neměla čas se jí zabývat.

Musela se začít chystat na svou fyzioterapii, na schůzku s bytovou makléřkou, na návštěvu své psychiatricky a nakonec ke gynekoložce. Čekal ji celý den předstírání, že je normálně fungující lidská bytost.

* * *

Bytová makléřka, drobná roztržitá dervišská žena jménem Bridget v kalhotovém kostýmku, jí toho rána předváděla třetí byt, když Jessie začala pociťovat neodbytné nutkání skočit z balkonu.

Ze začátku šlo všechno dobře. Po své poslední fyzioterapii byla v povznesené náladě, jelikož ji její terapeut zakončil výrokem, že je „přiměřeně způsobilá provádět úkony potřebné ke každodennímu životu.“ Prohlídky prvních dvou bytů proběhly také hladce; Bridget postupovala svižně a zaměřovala se na podrobnosti o nemovitosti, ceně a vybavení. Terpve u třetí možnosti, jediné, která Jessie dosud zaujala, přišly první osobní otázky.

„Opravdu Vás zajímají jen jednopokojáky?“ vyptávala se Bridget. „Vidím, že tenhle se Vám líbí. Ale o patro výš máme dvoupokoják s prakticky stejným půdorysem. Stojí jen o třicet tisíc dolarů víc a bude mít větší prodejní hodnotu. Navíc nikdy nevíte, v jaké situaci budete za pár let.“

„To je pravda,“ připustila Jessie a v duchu si připomněla, že před pouhými dvěma měsíci byla vdaná, těhotná a zabydlená ve vile v Orange County. Teď se naopak rozvádí s přiznaným vrahem, přišla o své nenarozené dítě a bydlí u kámošky ze školy. „Jednopokojový mi ale stačí.“

„Samozřejmě,“ pronesla Bridget tónem, z něhož bylo znát, že se nenechá jen tak odbýt. „Můžu se Vás zeptat, jaká je Vaše situace? Mohlo by mi to pomoci lépe se zaměřit na místa vyhovující Vaším prioritám. Nemohla jsem si nevšimnout, že máte na prstu bílý proužek tam, kde byl pravděpodobně ještě donedávna snubní prsten. Mohla bych tedy vybrat lokalitu podle toho, zda se přes to chcete přenést agresivně nebo... se spíš zašít.“

„Tady jsme ve správné oblasti,“ odvětila Jessie, které se přitom neúmyslně stáhlo hrdlo. „Chci si prohlédnout jen jednopokojové byty v okolí. To je vše, co pro tuto chvíli potřebujete vědět, Bridget.“

„Jistě. Omlouvám se,“ řekla Bridget zahanbeně.

„Musím si na chvilku odskočit do koupelny,“ oznámila Jessie a cítila teď, jak se jí svírá nejen hrdlo, ale i hrudník. Nebyla si jistá, co se to s ní děje. „Nebude Vám to vadit?“

„Beze všeho,“ svolila Bridget. „Pamatujete si, kde to je, zpátky chodbou?“

Jessie přikývla a vydala se tím směrem, co nejrychleji dokázala, aniž by běžela. Když tam konečně došla a zamkla za sebou dveře, začínala se bát, že omdlí. Měla pocit, že ji pohlcuje záchvat paniky.

Co se to se mnou sakra děje?

Opláchla si obličej studenou vodou a pak se dlaněmi opřela o desku a nutila se dělat pomalé, hluboké nádechy.

V hlavě jí jeden za druhým bez jakéhokoli smysluplného sledu či řádu blikaly obrázky: jak se na pohovce tulí s Kylem, jak se třese v osamocené chatě v Ozarských horách, jak se dívá na ultrazvuk svého nenarozeného miminka, které se už ani nikdy nenarodí, jak si před spaním čte v houpacím křesle pohádku se svým adoptivním otcem, jak její manžel ve vzdálenějších vodách shazuje tělo z jachty, jak jí její otec do ucha šeptá „Chroustíku“.

Jessie neměla ponětí, proč ji Bridgetina vesměs nevinná otázka ohledně její situace a její poznámky o zažívání tak rozrušily. Nicméně se tak stalo a ona tu teď stála zalitá studeným potem, třásla se po celém těle a vracela pohled postavě v zrcadle, kterou jen stěží poznávala.

Bylo dobře, že její další zastávka byla u terapeutky. Ta myšlenka Jessie trochu uklidnila. Ještě několikrát se zhluboka nadechla a následně vyšla z koupelny a zamířila chodbou ke vchodovým dveřím.

„Ozvu se Vám,“ zavolala na Bridget, když za sebou zavírala dveře. Nebyla si ale jistá, jestli tak udělá. V této chvíli si nebyla jistá vůbec ničím.

Kapitola třetí

Ordinace doktorky Janice Lemmonové se nacházela jen pár bloků od bytového komplexu, z něhož Jessie právě vycházela. Jessie byla ráda, nabízela se jí tak totiž příležitost se projít a vyčistit si hlavu. Jak tak kráčela ulicí Figueroa, skoro uvítala ostrý řezavý vítr, který jí vháněl slzy do očí, jen aby je zase okamžitě odvál. Mrazivý chlad jí z hlavy vyhnal většinu myšlenek kromě té, co ji pobízela k rychlému pohybu.

Zapnula si bundu až ke krku a se sklopenou hlavou prošla nejdříve kolem kavárny a následně kolem restaurace, která byla tak přeplněná, že málem praskala. V Los Angeles byla polovina prosince a místní podniky dělaly, co mohly, aby své výlohy vyzdobily a dodaly jim sváteční atmosféru ve městě, kde je sníh téměř abstraktním pojmem.

Ve větrných tunelech, jež se v centru tvořily mezi mrakodrapy ovšem vládla neustálá zima. Bylo skoro jedenáct dopoledne, nebe však bylo šedé a teplota dosahovala sotva deseti stupňů. Dnes v noci klesne na polovinu. Na poměry L.A. se jednalo o ledový mráz. Jessie samozřejmě zažila i mnohem chladnější počasí.

Když jako dítě žila na venkově v Missouri, ještě než se jí zhroutil celý svět, hrávala si v kempu na malinkém dvorku před mobilním domem své mámy s prsty i obličejem napůl znečitlivělými mrazem. Zatímco ji maminka opatrovnický sledovala z okna, stavěla tam nepříliš dokonalé, zato šťastně vyhlížející sněhuláky. Jessie si pamatovala, jak tehdy nechápala, proč ji máma nikdy nespustí z očí. Když se na to teď dívala zpětně, bylo jí to jasné.

O pár let později, poté, co byla zařazena do programu na ochranu svědků, se ocitla na předměstí Las Cruces v Novém Mexiku, kde bydlela se svou novou adoptivní rodinou. Její druhý otec, agent FBI, z něž za každé situace vyzařovala klidná profesionalita, ji s sebou brávil lyžovat na mírné svahy nedalekých hor. Vždycky, když spadla, hned byl u ní, připraven pomoci jí zpátky na nohy. Většinou se také mohla spolehnout, že ji po návratu z holých, větrem bičovaných kopců doma čeká šálek horké čokolády.

Jak zahýbala za roh posledního bloku před ordinací doktorky Lemmonové, hřály ji tyto mrazivé vzpomínky na srdci. Dávala si přitom dobrý pozor, aby jí mysl nesklouzla k méně příjemným vzpomínkám, které byly s těmi hezkými neoddělitelně propletené.

Ohlásila se na recepci a zatímco čekala, až ji zavolají do ordinace, svlékala ze sebe své početné vrstvy oblečení. Netrvalo to dlouho. Přesně v jedenáct terapeutka otevřela dveře a pozvala si ji dovnitř.

Doktorce Janice Lemmonové bylo něco kolem pětadesáti, vůbec na to však nevypadala. Byla ve skvělé kondici a oči měla za tlustými brýlemi bystré a soustředěné. Kudrnaté blondáté kadeře se jí na ramenou při chůzi lehce pohupovaly a sálala z ní intenzita, již nebylo možné zakrýt.

Posadily se naproti sobě do měkkých plyšových křesel. Doktorka Lemmonová jí dala chvíli, aby se usadila, a teprve poté promluvila.

„Jak se máte?“ zeptala se svým typickým otevřeným způsobem, který Jessie vždycky přinutil o té otázce uvažovat mnohem vážněji, než by to udělala v běžném životě.

„Už mi bylo i líp,“ přiznala.

„Jak to?“

Jessie jí vylíčila, jak ji v bytě přepadl záchvat paniky a následné obrázky z minulosti.

„Nevím, co to začalo,“ uzavřela své vyprávění.

„Já myslím, že víte,“ oponovala doktorka Lemmonová.

„Nechcete mi napovědět?“ opáčila Jessie.

„Jen si říkám, jestli jste nad sebou neztratila kontrolu před osobou, která je Vám skoro cizí, protože cítíte, že nemáte žádné jiné místo, kde můžete dát průchod své úzkosti. Na něco se Vás zeptám—čekají Vás v blízké době nějaké stresující události nebo rozhodnutí?“

„Myslíte kromě návštěvy gynekologie, kde mi za dvě hodiny řeknou, zda jsem se zotavila ze svého potratu, dokončení rozvodu s mužem, který se mě pokusil zavraždit, prodeje domu, v němž jsme spolu žili, skutečnosti, že mě hledá můj otec, kdo je sériový vrah, rozhodování, zda se mám nebo nemám na dva a půl měsíce vydat do Virginie, aby se mi tam instruktoři FBI mohli vysmát, a nutnosti vystěhovat se z bytu mé kamarádky, aby se konečně mohla pořádně vyspat? Ne, řekla bych, že mimo to jsem v pohodě.“

„To zní jako docela velká nálož,“ poznamenala doktorka Lemmonová a ignorovala Jessiein sarkasmus. „Co kdybychom začaly od nejvíce bezprostředních záležitostí a odtamtud se postupně propracovaly k těm ostatním?“

„Vy jste tu šéf,“ zamumlala Jessie.

„To popravdě nejsem. Ale povězte mi o své nadcházející návštěvě gynekologie. Proč Vám dělá takové starosti?“

„Nejde ani tak o to, že by mi dělala starosti,“ odpověděla Jessie. „Lékaři mi už prakticky řekli, že to vypadá, že nedošlo k žádnému trvalému poškození a v budoucnu tedy budu moci znovu počít. Spíš jde o to, že vím, že jakmile se tam ocitnu, připomene mi to, co jsem ztratila a jak jsem to ztratila.“

„Máte na mysli to, jak Vás manžel zdrogoval, aby na Vás mohl hodit vraždu Natalii Urgové? A jak Vám droga, kterou použil, způsobila potrat?“

„Ano,“ odvětila Jessie suše. „Přesně to mám na mysli.“

„Překvapilo by mě, kdyby na to někdo zavedl řeč,“ poznamenala doktorka Lemmonová a na rtech jí hrál laskavý úsměv.

„Chcete říct, že si sama vytvářím stres v situaci, která vůbec nemusí být stresující?“

„Chci říct, že pokud se se svými emocemi vypořádáte předem, nemusí pak být tak nezvladatelné, až se ocitnete na místě.“

„To se líp řekne, než udělá,“ podotkla Jessie.

„Všechno se líp řekne, než udělá,“ opáčila doktorka Lemmonová. „Odložme to teď na chvíli stranou a přejděme k Vašemu probíhajícímu rozvodu. Jak se věci mají v téhle rovině?“

„Dům je u třetí strany. Takže doufám, že tahle záležitost bude dokončena bez komplikací. Podle mého právníka byla má žádost o zrychlené rozvodové řízení schválena, rozvod by tedy měl být finální před koncem roku. S tím se pojí bonus—jelikož v Kalifornii funguje společné jmění manželů, dostanu polovinu majetku svého vražedného muže. A on dostane polovinu mého majetku, i když bude na začátku příštího roku souzen za devět velkých zločinů. Ovšem vzhledem k tomu, že jsem ještě před pár týdny studovala, to moc nebude.“

„Dobře a jaký z toho máte pocit?“

„Z těch peněz mám dobrý pocit. Řekla bych, že si je víc než zasloužím. Věděla jste, že jsem k zaplacení za ošetření toho zranění, co mi způsobil pohrabáčem, použila zdravotní pojištění z jeho práce? Bylo na tom něco poetického. Jinak ale budu ráda, až bude po všem. Víceméně se přes to chci jen přenést a pokusit se zapomenout, že jsem skoro deset let svého života strávila se sociopatem a nikdy si toho nevšimla.“

„Myslíte, že jste to měla vědět?“ chtěla vědět doktorka Lemmonová.

„Snažím se stát profesionální policejní profilistkou, paní doktorko. Jak v tom můžu být dobrá, když si ani nevšimnu zločinného počínání svého vlastního manžela?“

„O tom už jsme mluvili, Jessie. I pro ty nejlepší profilisty je často těžké identifikovat protiprávní jednání u svých blízkých. K tomu, aby člověk rozpoznal, co se doopravdy děje, je mnohdy zapotřebí profesionální odstup.“

„Chápu to správně, že mluvíte z vlastní zkušenosti?“ ptala se Jessie.

Janice Lemmonová byla nejen behaviorální terapeutka, ale také vysoce uznávaná policejní konzultantka, která dřív na plný úvazek pracovala pro LAPD. I dnes jim čas od času nabízela své služby.

Lemmonová použila svůj dalekosáhlý vliv a zatahala za drátky, aby Jessie pomohla získat povolení navštívit státní léčebnu v Norwalku a tam v rámci své magisterské práce vyzpovídat sériového vraha Boltona Crutchfielda. Jessie měla také podezření, že doktorka sehrála zásadní roli v jejím přijetí do proslulého programu Národní akademie FBI, kam se zpravidla dostali jen ostřílení místní vyšetřovatelé, nikoli čerství absolventi s téměř nulovou praxí.

„Mluvím,“ přitakala doktorka Lemmonová. „To však můžeme nechat na jindy. Chcete mluvit o vašich pocitech z toho, jak vás váš manžel přelstil?“

„Neřekla bych, že mě úplně přelstil. Koneckonců je za mřížemi mojí zásluhou a tři lidé, včetně mě, kteří by jinak byli mrtví, stále chodí po světě. Copak si za to nezasloužím žádné uznání? Přece jen jsem na to nakonec na všechno přišla. Nemyslím, že policajtům by se povedlo to samé.“

„To je dobrá připomínka. Z vašeho uštěpačného tónu usuzuji, že byste se raději posunula dál. Co kdybychom si teď promluvily o vašem otci?“

„Vážně?“ zeptala se Jessie nevěřícně. „To se musíme jako další opravdu zaměřit na něj? Nemůžeme raději probrat mé problémy s hledáním bytu?“

„Z toho co vím, bych řekla, že to spolu souvisí. Nejsou snad důvodem, proč se vaše spolubydlící nikdy nevyspí, vaše výkřiky z nočních můr?“

„Teď nehrajete fér, paní doktorko.“

„Pracuji jen s tím, co mi říkáte, Jessie. Kdybyste nechtěla, abych to věděla, nezmínila byste se mi o tom. Hádám správně, že se tyto sny týkají vraždy vaší matky v rukou vašeho otce?“

„Jo,“ odvětila Jessie nepřiměřeně bezstarostným tónem. „Ozarkský kat se možná propadl do země, pořád má však ve spárech aspoň jednu oběť.“

„Zhoršily se vaše noční můry od našeho minulého sezení?“ chtěla vědět doktorka Lemmonová.

„Neřekla bych, že jsou horší,“ opravila ji Jessie. „Drží se víceméně na stejné úrovni příšerné hrozivosti.“

„Ale od té doby, co jste obdržela jeho vzkaz, přichází mnohem častěji a s mnohem větší intenzitou, je to tak?“

„Předpokládám, že zde mluvíme o vzkazu, který mi předal Bolton Crutchfield a který mi prozradil, že je v kontaktu s mým otcem, jenž by mě velice rád našel.“

„Přesně o tom vzkazu mluvíme.“

„V tom případě ano, zhruba v té době se zhoršily,“ odpověděla Jessie.

„Na chvíli teď vaše sny odsuneme stranou,“ oznámila doktorka Lemmonová. „Ráda bych vám připomněla, co už jsem vám zdůrazňovala předtím.“

„Já vím, paní doktorko, nezapomněla jsem na to. Ve své moci poradce pro Nerehabilitační oddělení v rámci Oddělení státních nemocnic, jste konzultovala bezpečnostní tým v léčebně, který vás ujistil, že Bolton Crutchfield nemá přístup k žádným neoprávněným osobám mimo léčebnu. Neexistuje žádný způsob, jakým by mohl komunikovat s mým otcem a sdělit mu mou novou totožnost.“

„Kolikrát jsem vám to už říkala?“ podívala se doktorka Lemmonová. „Muselo to být hodněkrát, abyste si to tak dobře zapamatovala.“

„Řekněme zkrátka, že více než jednou. Kromě toho jsem se spřátelila s vedoucí bezpečnosti na NRD, Kat Gentryovou, a ta mi řekla v podstatě to samé—že přijali nové postupy, aby se ujistili, že Crutchfield nemá žádnou možnost komunikovat s vnějším světem.“

„Vás to ale stále nepřesvědčilo,“ podotkla doktorka Lemmonová.

„Vás by to přesvědčilo?“ opáčila Jessie. „Kdyby byl váš táta sériový vrah, známý po celém světě jako Ozarkský kat, a vy jste ho na vlastní oči viděla kucht své oběti a věděla jste, že ho nikdy nikdo nechytil, uklidnilo by vás pár prázdných frází?“

„Přiznávám, že bych asi byla trochu skeptická. Nejsem si však jistá, nakolik je užitečné dumat nad něčím, co nemůžete nijak ovlivnit.“

„O tom jsem s vámi chtěla mluvit, paní doktorko Lemmonová,“ chytla se Jessie a teď, když měla opravdový dotaz, upustila od svého dosavadního sarkasmu. „Víme opravdu, že tuto situaci nemůžu nijak ovlivnit? Vypadá to, že Bolton Crutchfield toho ví o činnosti mého otce v posledních letech celkem dost. A Bolton... má rád mou společnost. Napadlo mě, že by mohlo pomoci, kdybych ho znovu navštívila. Kdo ví, co by mi mohl prozradit?“

Doktorka Lemmonová se zhluboka nadechla a zvažovala Jessiin návrh.

„Nejsem si jistá, zda je hraní myšlenkových her s neblaze proslulým sériovým vrahem tím nejlepším krokem na cestě k vašemu citovému zotavení, Jessie.“

„Víte, co by bylo pro mé citové zotavení nejlepší, paní doktorko?“ vyzvala ji Jessie a cítila jak v ní navzdory veškerému jejímu úsilí roste frustrace. „Kdybych se nemusela bát, že zpoza rohu vyskočí můj šílený otec a samým dojetím mě ubodá.“

„Jessie, jestliže vás to takhle vytáčí, už když o tom hovoříte jenom se mnou, co se stane, až vás začne provokovat Crutchfield?“

„To je jiné. S vámi si nemusím dávat pozor na to, co říkám. S ním je ze mě úplně jiný člověk. Profesionální,“ vysvětlovala Jessie a dbala na to, aby tentokrát zněla vyrovnaněji. „Už mě nebaví být pořád obětí a tady mám před sebou něco, s čím můžu pracovat, abych tuto dynamiku změnila. Mohla byste to alespoň zvážit? Moc dobře vím, že vaše doporučení funguje v tomto městě prakticky jako zlatá vstupenka.“

Doktorka Lemmonová se na ni několik vteřin dívala zpoza svých tlustých brýlí a očima se jí zabodávala pod kůži.

„Uvidím, co se dá dělat,“ prohlásila konečně. „A když už jsme u zlatých vstupenek, přijala jste již oficiálně vaši pozvánku na Národní akademii FBI?“

„Zatím ne. Pořád zvažuji své možnosti.“

„Myslím, že byste se tam toho mohla spoustu naučit, Jessie. A rozhodně by vám neuškodilo ji mít na životopisu, až si tady budete hledat práci. Obávám se, jestli promeškání takové příležitosti není nějakou formou sebesabotáže.“

„Tak to vůbec není,“ ujistila ji Jessie. „Vím, že je to skvělá příležitost. Jen si nejsem jistá, jestli je ten správný čas se sebrat a skoro na tři měsíce se přestěhovat na druhou stranu země. Celý můj svět je v tuhle chvíli v jednom kole.“

Snažila se z hlasu vypustit úzkost, slyšela však jak tam i navzdory tomu proniká. Doktorka Lemmonová si toho zjevně všimla také, protože změnila kurs.

„Dobře. Když jsme si teď tedy nastínili celkový přehled toho, jak se věci mají, ráda bych se do některých záležitostí ponořila hlouběji. Pokud si dobře vzpomínám, váš adoptivní otec sem před nedávnem přijel, aby vám pomohl se dát do pořádku. Ještě předtím si s vámi však chci promluvit o tom, jak se zotavujete po tělesné stránce. Chápu to tak, že jste dnes měla svou poslední fyzioterapii. Jak to šlo?“

Jessie se následujících čtyřicet pět minut cítila jako strom, ze kterého někdo sloupává kůru. Když bylo konečně po všem, byla ráda, že může odejít, třebaže to znamenalo, že ji na příští zastávce budou vyšetřovat, aby zjistili, zda bude moct v budoucnu mít děti. Poté, co doktorka Lemmonová strávila téměř hodinu šťouráním a dloubáním v její mysli, byla přesvědčená, že nechat lékaře šťourat a dloubat do svého těla bude hračka. Mýlila se.

* * *

Nebylo to ani tak to šťourání a dloubání, co ji rozhodilo. Spíše to po něm. Samotné vyšetření proběhlo vcelku jednotvárně. Jessiina lékařka jí potvrdila, že neutrpěla žádnou trvalou újmu na zdraví, a ujistila ji, že není důvod, proč by v budoucnu nemohla znovu počít dítě. Zároveň jí dala svolení opět zahájit sexuální aktivitu, což Jessie od té doby, co ji Kyle napadl, upřímně ani nenapadlo.

Na závěr jí doktorka pověděla, že nedojde-li k něčemu nepředvídanému, stačí, když se vrátí na kontrolu za šest měsíců.

Sesypala se, teprve když výtahem sjížděla do parkovací garáže. Nebyla si zcela jistá proč, ale měla dojem, jako by se propadala hluboko do temné díry v zemi. Doběhla k autu, posadila se na místo řidiče a nechala své tělo otřásat trhavými vzlyky.

A pak, uprostřed toho slzavého údolí, jí to najednou došlo. Její závěrečná kontrola u doktorky v sobě měla jakousi konečnost, která ji tvrdě zasáhla. Dalších šest měsíců se tam nemusela vracet. Potom jen na běžnou kontrolu. Těhotenská fáze jejího života oficiálně skončila, alespoň co se dohledné budoucnosti týkalo.

Skoro cítila, jak se v ní s bouchnutím zavírají emocionální dveře, až jí to zazmítalo. Spolu s tím, jak se jí nejhroživějším možným způsobem zhroutilo manželství, a se zjištěním, že se její vražedný otec, o němž si myslela, že ho zanechala v minulosti, vrátil do její přítomnosti, na ni bylo vědomí, že v sobě nosila živou bytost, která teď byla pryč, příliš.

Pomalu vyjela z parkovací garáže, pohled přes zaslzené oči stále rozostřený. Nevadilo jí to. Jak prudce vjela na Robertsonovu, uvědomila si, že má plyn sešlápnutý skoro k podlaze. Bylo brzy odpoledne a na silnicích nebyla téměř žádná doprava. I tak divoce kličkovala z jednoho pruhu do druhého.

Na semaforu před sebou uviděla velký jedoucí kamion. Dupla na plyn a v krku ucítila trhnutí, jak auto zrychlilo. Povolená rychlost tu byla padesát, ona ale uháněla sedmdesát, devadesát, už už se blížila ke stovce. Byla si jistá, že pokud do kamionu narazí dostatečnou silou, všechna její bolest se v okamžiku vytratí.

Zatímco se řítila dál, sklouzl jí pohled doleva a ona spatřila, jak tam po chodníku kráčí maminka se synem v batolecím věku. Hlavou jí prolétla myšlenka, jak by se ten chlapec musel dívat na hromadu zkrouceného kovu, planoucí oheň a ohořelé ostatky, a rázem ji vrátila do reality.

Jessie prudce sešlápla brzdu a se skřípěním zastavila pouhých pár centimetrů od zadní části kamionu. Zajela na parkoviště čerpací stanice po své pravici a zhasla motor. Hluboce dýchala a tělem jí proudil adrenalin. Prsty na ruku i na nohu jí z toho brněly tak, až jí to bylo nepříjemné.

Seděla tam tak asi pět minut—nehybně, oči zavřené—než se jí přestal vzdmouvat hrudník a její dýchání se vrátilo do normálu. Uslyšela zabzučení a otevřela oči. Byl to její telefon. Podle ID volajícího to byl detektiv Ryan Hernandez z LAPD. Minulý semestr přednášel na její hodině kriminologie, kde na něj udělala dojem, když vyřešila příkladový případ, který třídě předložil. Poté, co se ji Kyle pokusil zabít, ji také navštívil v nemocnici.

„Haló, haló,“ řekla si Jessie nahlas sama pro sebe, aby se ujistila, že její hlas zní normálně. Mohlo to být horší. Vzala telefon.

„Tady Jessie.“

„Dobrý den, slečno Huntová. Tady je detektiv Ryan Hernandez. Pamatujete si na mě?“

„Samozřejmě,“ přitakala a těšilo ji, že zní, jako za běžných okolností. „Co se děje?“

„Vím, že jste nedávno odpromovala,“ prohlásil a jeho hlas zněl nejistěji, než jak si ho pamatovala. „Našla jste si už někde práci?“

„Ještě ne,“ odpověděla. „Momentálně zvažuji své možnosti.“

„V tom případě bych si s vámi rád popovídal o práci.“

Kapitola čtvrtá

O hodinu později už Jessie seděla v recepci centrální policejní stanice policejního oddělení Los Angeles, častěji známé jako centrální pobočka, kde čekala na detektiva Hernandeza, který se tam s ní měl setkat. Výslovně si zakázala myslet na to, co se stalo, když málem nabourala. V této chvíli to na ni bylo příliš a nedokázala to zpracovat. Místo toho se soustředila na to, co ji čekalo.

Hernandez byl po telefonu tajnůstkářský a tvrdil, že nemůže příliš zacházet do podrobností—prý se u nich ale objevilo volné místo a on si na ni vzpomněl. Požádal ji, aby za ním přišla, aby to mohli probrat osobně, než ji totiž doporučí svým nadřízeným, rád by věděl, jaký by měla zájem.

Zatímco Jessie čekala, snažila se rozpomenout, co o Hernandezovi vlastně ví. Poprvé se s ním setkala na podzim toho roku, když přišel na hodinu forenzní psychologie v rámci magisterského programu, kde hovořil o praktickém využití profilování. Ukázalo se, že když byl ještě řadovým policistou, sehrál zásadní roli při dopadení Bolstona Crutchfielda.

Na hodině studentům předložil komplikovaný případ vraždy a chtěl vědět, zda některý z nich dokáže určit, kdo byl pachatelem a jaký měl motiv. Jessie na to přišla jako jediná. Podle Hernandeza byla dokonce teprve druhou studentkou, která kdy případ vyřešila.

Když ho viděla příště, byla v nemocnici, kde se zotavovala z Kylova útoku. V té době byla ještě pod vlivem léků, a tak si na to vzpomínala jen matně.

V první řadě se tam objevil jen proto, že mu zavolala kvůli podezřením, která začínala mít ohledně Kylovy minulosti předtím, než se s ním v osmnácti seznámila. Doufala tehdy v jakékoliv stopy, jež by jí mohl nabídnout. Nechala mu vzkaz v hlasové schránce a když se mu jí ani po několika pokusech nepodařilo dovolat nazpět—hlavně proto, že ji mezitím doma její manžel svázal—vystopoval její telefon a zjistil, že je v nemocnici.

Při své návštěvě jí ochotně pomohl a vysvětlil jí, jak se věci mají, co se týká probíhajícího řízení proti Kylovi. Zároveň byl však vcelku nepokrytě podezřívavý (z dobrého důvodu), zda Jessie opravdu udělala vše, co bylo v jejích silách, aby se potom, co Kyle zavraždil Nataliu Urgovou, přiznala.

Byla to pravda. Poté, co Kyle přesvědčil Jessie, že to ona Nataliu zabila v opilém vzteku, na nějž si nemohla vzpomenout, nabídl se, že její zločin zamaskuje a ženino tělo hodí do moře. I když se to Jessie tehdy moc nelíbilo, netrvala příliš na tom, aby se šla přiznat na policii. Bylo to něco, čeho dodnes litovala.

Hernandez to odhadl správně, ale pokud věděla, nikdy o tom od té doby nikomu nic neřekl. Jistá její malá část se bála, že právě to byl ten pravý důvod, proč si ji sem dnes zavolal, a že nabídka práce mu posloužila jako pouhá záminka, jak ji přivést na stanici. Pomyslela si, že pokud ji vezme do výslechové místnosti, bude vědět, jakým směrem se věci ubírají.

Objevil se po pár minutách a přivítal ji. Vypadal víceméně tak, jak si ho pamatovala. Kolem třicítky, dobře stavěný, ovšem nepřilíš impozantní. Něco přes sto osmdesát centimetrů na výšku a s váhou pod devadesát kilo. Byl zjevně v dobré kondici. Teprve, když se přiblížil, si vzpomněla, jak byl svalnatý.

Měl krátké černé vlasy, hnědé oči a široký, hřejivý úsměv, díky kterému se zřejmě všichni podezřelí cítili uvolněně. Jessie přemítala, jestli ho udržuje přesně z toho důvodu. Na levé ruce si všimla snubního prstenu, jenž jí připomněl, že je ženatý, ale nemá děti.

„Děkuji, že jste přišla, slečno Huntová,“ prohlásil a natáhl k ní ruku.

„Říkejte mi prosím Jessie,“ odpověděla.

„Dobře, Jessie. Pojd'te se mnou k mému stolu a já vám vysvětlím, co jsem měl na mysli.“

Když jí došlo, že ji nevede do výslechové místnosti, pocítila Jessie větší úlevu, než čekala, podařilo se jí však to na sobě neukázat. Zatímco za ním kráčela stanicí, potichu na ni mluvil.

„Sleduji váš případ,“ přiznal. „Nebo, abych byl přesnější, případ vašeho manžela.“

„Už brzy bývalého,“ poznamenala.

„Pravda. I to jsem se doslechl. Neplánujete tedy zůstat s chlapem, co se na vás pokusil hodit vraždu a pak vás zabít, co? Dneska už si nikdo neváží oddanosti.“

Zašklebil se na ni, aby pochopila, že žertuje. Jessie si nemohla pomoci, aby neobdivovala chlápka, co se nebojí dělat vtípy o vraždě před osobou, která byla málem zavražděná.

„Skoro se s tou vinou nedokážu vypořádat,“ pokračovala v ironickém duchu.

„To se vsadím. Musím říct, že to pro vašeho už brzy bývalého manžílka nevypadá moc růžově. I pokud se žaloba nerozhodne usilovat o trest smrti, pochybuji, že se ještě někdy podívá ven.“

„Dá-li Bůh...“ zamumlala Jessie a ani nemusela větu dokončit.

„Co kdybychom se přesunuli k veselejšímu tématu, co říkáte?“ navrhl Hernandez. „Jak si možná pamatujete z mé návštěvy na vaší hodině, pracuji pro speciální jednotku v rámci loupežných vražd. Říká se nám Speciální sekce vražd, zkráceně HSS. Zaměřujeme se na případy s vysokou sledovaností —na ty, které vzbuzují nadměrný zájem u médií nebo před zraky veřejnosti. Může se jednat o žhářství, vraždy s více než jednou obětí, vraždy významných osob a samozřejmě seriové vrahy.“

„Jako Bolton Crutchfield, ten chlap, co jste ho pomohl zadržet.“

„Přesně tak,“ přitakal. „Naše jednotka také využívá služeb profilistů. Nepracují výhradně pro nás. Má k nim přístup celé oddělení, nicméně my máme přednost. O našem vedoucím profilistovi jste už možná slyšela. Je to Garland Moses.“

Jessie přikývla. Moses byl mezi profilující komunitou hotovou legendou. Jako bývalý agent FBI se na konci devadesátých let, po desetiletích neúnavné honby za sériovými vrahy po celé zemi, přestěhoval na západní pobřeží, kde chtěl odejít do důchodu. LAPD mu však nabídla spolupráci, načež nastoupil na roli konzultanta. Oddělení mu platilo, Moses ale oficiálně nebyl jeho zaměstnancem, takže si mohl chodit a odcházet, jak se mu zachtělo.

Teď už mu bylo před sedmdesát a i tak se v práci ukázal skoro každý den. A alespoň třikrát nebo čtyřikrát do roka si Jessie četla o tom, jak rozlouskl případ, s kterým si nikdo jiný nevěděl rady. Údajně měl kancelář v druhém patře této budovy a říkalo se, že to byl přestavěný přístěnek na smetáky.

„Setkám se s ním?“ chtěla vědět Jessie a snažila se nedávat příliš najevo své nadšení.

„Dnes ne,“ odpověděl Hernandez. „Možná, pokud tu práci přijmete a až se tu trochu zorientujete, tak vás představím. Dokáže být občas trochu nevrlý.“

Jessie věděla, že se Hernandez jen snaží být diplomantický. Garland Moses měl pověst málomluvného kretěna, co se kvůli všemu hned rozčílí. Kdyby nebyl tak dobrý v chytání zločinců, pravděpodobně by ho nikdy nikdo nezaměstnal.

„Každopádně Moses je tady na oddělení takový vysloužilý profilista,“ pokračoval Hernandez. „Ten svou tvář propůjčí jen opravdu velkým případům. Oddělení má několik dalších zaměstnanců a profilistů na volné noze, jejichž služeb využívá pro méně profláklé případy. Náš pomocný profilista, John Caster, bohužel včera podal výpověď.“

„Jak to?“

„Oficiálně?“ opáčil Hernandez. „Chtěl se přestěhovat někam, kde jsou lepší podmínky pro rodinu. Má ženu a dvě děti, které skoro nevidí. A tak přijal místo v Santa Barbaře.“

„A neoficiálně?“

„Už to nezvládal. Dělal na loupežných vraždách šest let, zúčastnil se výcvikového programu FBI, vrátil se celý nažhavený a dva roky se do toho opravdu opřel jako profilista. Pak ale narazil.“

„Co tím myslíte?“ zajímala se Jessie.

„Tohle je ošklivá práce, Jessie. Mám dojem, že vám to ani nemusím říkat, potom, co jste si zažila s manželem. Jedna věc ale je se s násilím nebo smrtí osobně střetnout. Je něco úplně jiného čelit jim den co den, vidět, jakých nechutných věcí jsou lidské bytosti schopné se dopustit jedna na druhé. S takovou náloží příšerností si jen těžko zachováte nějakou lidskost. Ubije vás to. Pokud nemáte nějaké místo, kam to na konci dne vždycky odložit, může to vámi pořádně zamávat. O tom byste měla také popřemýšlet, až budete zvažovat mou nabídku.“

Jessie se rozhodla, že nyní není ta nejlepší chvíle svěřit detektivu Hernandezovi, že to, co zažila s Kylem, nebylo poprvé, kdy se podívala smrti do očí. Nebyla si jistá, jestli by skutečnost, že jako dítě viděla svého otce zavraždit několik lidí, včetně své matky, nemohla zhoršit její pracovní vyhlídky.

„Jaká tedy přesně je vaše nabídka?“ zeptala se, aby odvedla řeč od nebezpečného tématu.

Došli k Hernandezovu stolu. Pokynul jí, aby se posadila naproti němu, a pak pokračoval.

„Nahradiť Castera, alespoň dočasně. Oddělení zatím není připravené najmout nového profilistu na plný úvazek. Vložili do Castera spoustu prostředků a teď si připadají zrazení. Chtějí zorganizovat obrovské hledání nového kandidáta, než najmou jeho trvalého následovníka. Mezitím hledají nějakoho méně zkušeného, komu nebude vadit, že nepracuje na plný úvazek a nedostává pořádně zapláceno.“

„To nepochybně přitáhne všechny nejlepší uchazeče,“ poznamenala Jessie.

„Moje řeč. Toho se přesně bojím—že v zájmu snižování nákladů najmou někoho, kdo na to nemá. Já? Já bych radši dal šanci zelenáči, který má talent, než nějakému patlalovi, co nedokáže dát dohromady pořádný profil.“

„Myslíte, že mám talent?“ optala se Jessie a doufala, že přitom nezní, jako by si říkala o kompliment.

„Myslím, že máte potenciál. To jste projevila už tehdy v tom případě na hodině. Velmi uznávám vašeho profesora v daném předmětu, Warrena Hostu. A podle něj máte opravdový talent. Nechtěl mi prozradit nic konkrétního, ale naznačil, že vám bylo dovoleno vyslýchat významného vězně a že se vám podařilo si s ním vybudovat raport, který by se v budoucnosti mohl ukázat jako velice užitečný. Už jen skutečnost, že se se mnou nemohl podělit o to, co dělá čerstvě vyklubaná absolventka magisterského programu, svědčí o tom, že nejste tak neostřílená, jak by se mohlo na první pohled zdát. Nehledě na to, že se vám podařilo odhalit důmyslný vražedný plán vašeho manžela a nenechat se přitom zabít. To se nedá jen tak přehlédnout. Víím také o vašem přijetí na Národní akademii FBI, přestože nemáte žádnou policejní praxi. To se prakticky nestává. Jsem proto ochotný zariskovat a přihodit vaše jméno do klobouku. Tedy za předpokladu, že máte zájem. Máte zájem?“

Kapitola pátá

„Takže na tu FBI věc kašleš?“ zeptala se Lacy ohromeně a znovu ze své skleničky upila vína. Seděly na pohovce, za sebou měly půl láhve červeného a nacpávaly se čínským jídlem, které si právě nechaly doručit. Bylo krátce po osmé večer a Jessie byla zničená. Měla za sebou ten nejdelší den, na jaký si za posledních pár měsíců dokázala vzpomenout.

„Pořád tam půjdu, jen ne teď. Dovolili mi výjimečný odklad. Můžu se zapsat na jiný kurz Akademie, jen se ho musím zúčastnit někdy během příštích šesti měsíců. Jinak se budu muset hlásit znova. Jelikož jsem měla štěstí a dostala se tam už tentokrát, je víceméně jasné, že půjdu co nevidět.“

„A ty to zahodíš, abys otročila pro LAPD?“ zírала na ni Lacy nevěřícně.

„Vždyť říkám, že nic nezhazuju,“ poznamenala Jessie a také si ze své skleničky dopřála slušný hlt, „jen to odkládám. Už tak jsem byla na vázkách kvůli prodávání domu a svému tělesnému zotavování. Tohle to prostě jen rozhodlo. Kromě toho to zní zajímavě!“

„To tedy nezní,“ protestovala Lacy. „Zní to jako hrozná nuda. I tvůj detektivní kamarád ti přece říkal, že budeš plnit jen rutinní úkoly a dostávat nezáživné případy, které nikdo jiný nechce.“

„Na začátek. Jakmile ale nasbírám trochu zkušeností, určitě mi přistane i něco zajímavějšího. Tohle je Los Angeles, Lace. Není možné zabránit, aby se ke mně dostala nějaká šílenost.“

* * *

O dva týdny později Jessie poděkovala policistům, kteří ji v jednom z hlídkových vozů vysadili blok od místa činu, a vydala se směrem k uličce, kde už viděla nataženou policejní pásku. Když přecházela ulici a snažila se vyhnout řidičům, co jako by ji chtěli spíš srazit, než minout, prolétlo jí hlavou, že tohle je její první případ vraždy.

S ohlednutím na své krátké působení v centrální stanici si Jessie musela přiznat, že se mýlila, když měla za to, že jí nemůžou zabránit, aby se k ní dostala nějaká šílenost. Přesně to, totiž, alespoň prozatím, nějakým způsobem dělali. Popravdě řečeno teď většinu času trávila na stanici procházením otevřených případů a kontrolováním, že Josh Caster zanechal veškeré papírování aktuální a v pořádku, než odešel. Byla to úmorná práce.

Nepomáhalo ani to, že centrální stanice působila dojmem rušného autobusového nádraží. Hlavní místnost byla obrovská. Neustále se to kolem ní hemžilo lidmi, o nichž si nikdy nebyla úplně jistá, zda jsou to zaměstnanci, civilisté anebo podezřelí. Několikrát se také musela přestěhovat k jinému stolu, neboť profilisté, jejichž titul neobsahoval slovíčko „prozatímní“ využívali svého postavení k tomu, aby si zabrali pracoviště, která se jim více zamlouvala. A ať skončila kdekoli, vždycky se nějakým způsobem ocitla přímo pod blikající zářivkou.

Dnes tomu však bylo jinak. Dnes vstupovala do uličky vybočující z Východní 4. ulice, na jejímž konci viděla detektiva Hernandezze, a doufala, že tento případ bude jiný než ty, které jí zatím byly přiděleny. U těch všech sice stála po boku detektivů, nikdo se jí však nikdy nezeptal na její názor. Nikdy to taky nebylo moc zapotřebí.

Ze tří případů, kterých se zúčastnila, se dvakrát jednalo o loupež a jednou o žhářství. Ve všech z nich se podezřelý přiznal během několika minut od svého zadržení, jednou dokonce, aniž by byl vyslýchán. Detektiv ho musel poučit o jeho právech a potom ho přimět, aby své přiznání zopakoval.

Dnes by se to však konečně mohlo změnit. Bylo pondělí před Vánocemi a Jessie doufala, že by Hernandez mohl být pod vlivem sváteční atmosféry velkorysejší, než někteří jeho kolegové. Tento den měla strávit s ním a jeho partnerem, brýlatým chlápkem jménem Callum Reid, kterému bylo něco přes čtyřicet, u vyšetřování smrti nějakého feťáka, co našli na konci uličky.

Z jeho levé paže pořád čouhala stříkačka a uniformovaný policista zavolal detektivy čistě proto, aby se dodržely všechny formality. Zatímco s ním Hernandez a Reid hovořili, Jessie se protáhla pod policejní páskou a přistoupila k tělu, přičemž si dávala pozor, aby nešlápla do žádných citlivých míst.

Shlížela na mladého muže, jenž nevypadal o nic starší než ona. Byl to Afroameričan s kratšími vlasy po stranách vyholenými. I když ležel na zemi a bez bot, šlo vidět, že byl vysoký. Připadal jí něčím povědomý.

„Měla bych vědět, o koho se jedná?“ zavolala na Hernandez. „Mám dojem, že už jsem ho někde viděla.“

„Pravděpodobně,“ zakřičel na ni zpátky Hernandez. „Chodila jste na USC, je to tak?“

„Jo,“ přisvědčila.

„Nejspíš jste tam rok nebo dva chodili zároveň. Jmenoval se Lionel Little. Pár let tam hrával basketbal, než se z něj stál profík.“

„Jasně, myslím, že si ho pamatuju,“ řekla Jessie.

„Měl krásnou levou spodní jednoruč,“ vzpomínal detektiv Reid. „Trošku mi připomínal George Gervina. Jako nováčka ho všichni opěvovali, ale po pár letech se ztratil. Neuměl hrát v obraně a nevěděl, co si počít se všemi těmi penězi nebo životním stylem NBA vůbec. Vydržel jen tři sezóny, než z ligy zcela vypadl. Tou dobou víceméně propadl drogám. A postupem času nějak skončil na ulici.“

„Občas jsem ho tu vídával,“ přidal se Hernandez. „Byl to hodný kluk—nikdy jsem ho nesebral za nic horšího než za povalování a močení na veřejných místech.“

Jessie se naklonila a zadívala se na Lionela pozorněji. Snažila se představit si na jeho místě sama sebe. Ztracený mladý člověk, závislý, ale přitom žádný velký potíživista, co se několik posledních let potuluje po zadních uličkách centra Los Angeles. Nějak se mu dařilo žít svou závislost, aniž by se předávkoval nebo skončil v lapáku. Jenže nakonec se stejně ocitl tady, na zádech v uličce, se stříkačkou zapíchlou v ruce, bez bot. Něco tu nesedělo.

Přidřepla si, aby si mohla lépe prohlédnout místo, kde z jeho kůže vystupovala jehla. Byla zaražená hluboko do jeho jinak hladké pokožky.

Jeho hladké pokožky...

„Detektive Reide, říkal jste, že Lionel měl výbornou levou spodní jednoruč, je to tak?“

„Byla to hotová nádhera,“ přitakal uznale.

„Takže můžu usuzovat, že to byl levák?“

„To jistě, levou ruku měl rozhodně dominantní. S pohybem napravo měl hrozný problémy. Obránci ho na tu stranu přehrávali a úplně ho převálcovali. To byl další důvod, proč se jako profesionál nikdy neuchytil.“

„To je zvláštní,“ zamumlala.

„Copak?“ chtěl vědět Hernandez.

„Já jen, že... mohli byste sem na chvilku přijít? Něco mi na tomhle místě činu nedává smysl.“

Oba detektivové přešli tam, kde klečela, a zastavili se přímo za ní. Jessie ukázala na Lionelovu levou paži.

„Ta jehla vypadá, jako by prošla půlkou jeho paže a přitom se ani nepřiblížila k žádné žíle.“

„Možná se nedokázal trefit?“ nadhodil Reid.

„Možná,“ připustila Jessie. „Ale podívejte se na jeho pravou paži. Uvidíte úhlednou řadu vpichů, které se všechny táhnou podél jeho žil. Na drogového závisláka je to velice pečlivé. A dává to smysl, protože byl levák. Samo sebou si píchal do pravé ruky pomocí své dominantní ruky.“

„To dává smysl,“ souhlasil Hernandez.

„Proto jsem si říkala, že byl možná jen nešikovný, když používal pravou,“ pokračovala Jessie. „Jak jste sám navrhoval, detektive Reide, možná se jen nemohl trefit.“

„Přesně tak,“ přizvukoval Reid.

„Ale podívejte,“ ukázala Jessie na Lionelovu levou paži. „Kromě toho místa, kde má zabodnutou tuhle jehlu, je jeho levá paže úplně hladká—ani jeden jediný vpich.“

„A to vám říká co?“ zeptal se Hernandez, který začínal chápat, kam tím míří.

„To mi říká, že si prakticky nikdy nepíchal do levé ruky. Z toho, co vím, se ani nejedná o typ kluka, co by si nechal něco píchnout od někoho jiného. Měl v tom systém. Postupoval velice metodicky. Podívejte se na zadní stranu jeho pravé ruky. I tam má vpichy. Radši si napíchal ruku, než aby věřil někomu jinému. Vsadím se, že kdybychom mu vyzuli ponožky, najdeme vpichy i mezi prsty na jeho pravém chodidle.“

„Chcete říct, že se nepředávkoval?“ zeptal se Reid skepticky.

„Chci říct, že někdo chce, aby to vypadalo, že se předávkoval, ale pěkně to zmatlal a jen tak vrazil jehlu někam do jeho levé ruky, jak by to zpravidla udělal pravoruký člověk.“

„Proč?“ chtěl vědět Reid.

„No,“ začala Jessie opatrně, „začala jsem uvažovat o tom, proč mu chybí boty. Žádné jiné oblečení mu nechybí. Napadlo mě, jestli jeho boty, vzhledem k tomu, že býval profesionálním hráčem, nebyly drahé. Neprodávají se některé z nich i za stovky dolarů?“

„Prodávají,“ odpověděl Hernandez a v hlase mu zaznívalo vzrušení. „Popravdě řečeno, když se poprvé dostal do ligy a všichni si mysleli, že z něj bude velká hvězda, podepsal smlouvu na boty se společností Hardwood, která v té době zažívala náhlý vzestup. Většina hráčů podepisovala smlouvy s velkými firmami na tenisky—Nike, Adidas, Reebok. Lionel se ale rozhodl pro tyhle. Považovali se tehdy za převratné. Možná až moc, protože o pár let později zkrachovali.“

„Takže jeho tenisky by až takovou cenu neměly,“ poznamenal Reid.

„Ve skutečnosti je to přesně naopak,“ opravil ho Hernandez. „Protože zkrachovali, stali se jejich boty horkým zbožím. V oběhu jich je jen omezený počet, tím pádem mají pro sběratele docela velkou cenu. Lionel jich, jako tvář společnosti, určitě dostal hromadu, když s nimi tehdy podepisoval smlouvu. A klidně bych se vsadil, že je na sobě měl i dnes v noci.“

„Tak tedy,“ navázala Jessie, „ho někdo viděl, jak má ty boty na sobě. Možná zoufale potřebovali peníze. Lionel není známý jako drsňák. Je to snadná oběť. Takže tenhle člověk Lionela sejme, ukradne mu boty a do paže mu vrazí jehlu s nadějí, že se to bude brát jen jako další z tuctu předávkování.“

„Není to úplně šílená teorie,“ prohlásil Hernandez. „Podíváme se, jestli se nám podaří dát hledat někoho, kdo v téhle oblasti nosí pár Hardwoodek.“

„Pokud se Lionel nepředávkoval, jak ho v tom případě pachatel zabil?“ přemítal Reid nahlas. „Nevidím žádnou krev.“

„Myslím, že to je skvělá otázka... pro soudního lékaře,“ opáčil Hernandez a s úšklebkem překračoval policejní pásku, aby se dostal na její vnější stranu. „Co kdybychom ho zavolali a zašli si mezitím někam na oběd?“

„Já musím zaběhnout do banky,“ odmítl Reid. „Potkám se s vámi asi zpátky na stanici.“

„Tak jo. Vypadá to, že jsme zůstali jen vy a já, Jessie,“ prohlásil Hernandez. „Co říkáte na na hot dog od pouličního prodavače? Jednoho jsem si předtím všiml naproti přes ulici.“

„Řekla bych, že toho budu litovat, ale stejně do toho půjdu, protože nechci vypadat jako srab.“

„Víte,“ podotkl, „když řeknete, že to děláte jen, abyste nevypadala jako srab, všichni ví, že ho jíte jen kvůli uznání. A to trochu zavání srabinou. To jen taková rada od profíka.“

„Díky, Hernandezi,“ opáčila Jessie. „Učím se dneska spoustu nových věcí.“

„Říká se tomu školení na pracovišti,“ poučil ji a zatímco kráčeli uličkou zpátky k hlavní ulici, dál si ji dobíral. „A pokud si na svůj hot dog necháte dát jak cibuli, tak papričky, možná si vysloužíte uznání i na ulici.“

„Páni,“ zašklebila se Jessie. „Jak se vedle vás musí v noci ležet vaší ženě, jestli z vás táhne taková vůně?“

„To není žádný velký problém,“ poznamenal Hernandez a obrátil se k prodáváči, aby si objednal.

Na Hernandezově odpovědi bylo něco podivného. Možná, že jeho ženu zápach cibule a papriček v posteli prostě netrápil. Jeho tón však spíše naznačoval, že to možná není žádný velký problém, protože on a jeho žena poslední dobou nespí ve stejné posteli.

Jessie se navzdory své zvědavosti rozhodla nechat to být. Sotva toho muže znala. Nehodlala ho začít podrobovat výslechu o stavu jeho manželství. Přála si však, aby mohla nějak zjistit, zda je její intuice úplně mimo mísu anebo zda je její podezření podložené.

Když už byla řeč o mísách, prodáváč se na ni vyčkávavě díval a čekal na její objednávku. Zalétla pohledem k Hernandezovu hot dogu, přeplněnému cibulí, papričkami a něčím, co vypadalo jako salsa. Detektiv ji upřeně pozoroval, zjevně připravený si z ní utahovat.

„Dám si to, co on,“ prohlásila. „Přesně to, co má on.“

* * *

Když o pár hodin později zpátky na stanici už potřetí vycházela z dámských záchodů, uviděla, jak se k ní s širokým úsměvem na tváři blíží Hernandez. Donutila se vypadat jakoby nic a ignorovala nepříjemné kručení v podbříšku.

„Dobré zprávy,“ oznámil a díkybohu si nevšiml jejích potíží. „Doneslo se nám, že před pár minutami sebrali někoho, kdo měl na sobě Hardwoodky, které odpovídají Lionelově velikosti bot, což je padesát. Osoba, co je má na sobě má velikost nohy čtyřicet. Takže je to—však víte—trochu podezřelé. Dobrá práce.“

„Díky,“ řekla Jessie a snažila se předstírat, že to nic neznamená. „Ozval se už soudní lékař s možnou příčinou smrti?“

„Zatím nic oficiálního. Když ale Lionela převrátili, našli na zadní straně jeho hlavy obrovskou podlitinu. Nebylo by tedy nemožné, že jde o subdurální hematom. To by také vysvětlovalo, proč jsme nenašli krev.“

„Výborně,“ prohlásila Jessie, spokojená, že se její teorie podle všeho potvrdila.

„Jo, pro jeho rodinu to ovšem tak výborné není. Jeho matka tam teď je, aby identifikovala tělo a údajně je úplně hotová. Je to svobodná máma. Pamatuju si jeden článek, co jsem o něm četl—psalo se tam, že když byl Lionel ještě malý kluk, měla tři práce. Určitě si myslela, že až se prosadí, bude moct ubrat. Ale asi ne.“

Jessie nevěděla, co na to říct, a tak jen přikývla a zůstala zticha.

„Já pro dnešek končím,“ prohlásil najednou Hernandez. „Jdeme s pár dalšími na drink, kdybyste se chtěla přidat. Ode mě si jeden určitě zasloužíte.“

„Ráda bych, ale mám jít dneska do klubu se svou spolubydlící. Je přesvědčená, že je nejvyšší čas, abych se vrátila k randění.“

„A vy si taky myslíte, že je čas?“ zeptal se Hernandez se zvednutým obočím.

„Já si myslím, že je neodbytná a že mi nedá pokoj, dokud s ní alespoň jednou někam nezajdu, i kdyby to mělo být v pondělí večer. Tím bych si měla na pár týdnů získat milost, než s tím zase začne.“

„Tak se dobře bavte,“ popřál jí a snažil se, aby to vyznělo optimisticky.

„Díky. Jsem si jistá, že nebudu.“

Kapitola šestá

V klubu bylo hlučno a tma a Jessie cítila, jak na ni přichází bolest hlavy.

Před hodinou, když se s Lacy chystaly, vypadalo to všechno mnohem slibněji. Nadšení její spolubydlící bylo nakažlivé a Jessie najednou mezi oblékáním a česáním zjistila, že se na nadcházející večer skoro těší.

Když vycházely z bytu, nedokázala ani úplně nesouhlasit s Lacyiným prohlášením, že vypadá „rajcovně“. Měla na sobě červenou sukni s rozparkem ke stehnu, tu, kterou během svého krátkého, avšak bouřlivého působení na předměstí Orange County nikdy nedostala šanci vytáhnout ze skříně. K tomu si oblékla černé tričko bez rukávů, jež zdůrazňovalo její nově nabyté svaly, vyrýsované během fyzioterapie.

Dokonce se uvolila postavit se na sedmicentimentové podpatky, což ji oficiálně přehouplo přes metr osmdesát, takže se nyní mohla řadit do stejné skupiny Amazonek jako Lacy. Hnědé vlasy chtěla mít původně vyčesané do culíku, její spolubydlící a módní poradkyně ji však přesvědčila, aby si je rozpustila a nechala je přes ramena splývat po zádech. Při pohledu do zrcadla musela připustit, že Lacy nebyla úplně mimo, když tvrdila, že vypadají jako dvě modelky, co si na večer vyrazily mezi normální lidi.

O hodinu později ovšem byla její nálada tatam. Lacy se skvěle bavila, bezstarostně flirtovala s chlápky, o které neměla zájem, a zapáleně flirtovala se slečnami, o které zájem měla. Jessie skončila u baru, kde se zapředla do hovoru s barmanem, jenž měl zjevně spoustu zkušeností s bavením holek, co na téhle scéně nebyly úplně doma.

Nemohla se vzpomenout, kdy se z ní stala taková puťka. Je pravda, že už nebyla nezadaná skoro deset let. Než se ale s Kylem přestěhovali do Westport Beach, dokud ještě žili v téhle části města, chodívali spolu přesně do takovýchto klubů. A nikdy si tam nepřipadala tak nesvá.

Vlastně přímo zbožňovala chodit se dívat do nových klubů, barů a restaurací v centru L.A. – anebo DTLA, jak tomu říkali místní—kterých jako by tu každý týden otevíralo hned několik. Společně taková místa brali útokem a okamžitě si je podrobili; buď si objednali to nejpodivnější, co našli na jídelním nebo nápojovém lístku, nebo uprostřed klubu potřestěně skotačili a nevšímali si podezřívavých pohledů, jež po nich ostatní lidé vrhali. Po Kylovi se jí nestýskalo, musela si však přiznat, že toužila po životě, který spolu vedli, než se to všechno zvrtilo.

K baru se přišoural mladý kluk, nemohlo mu být víc než pětadvacet, a posadil se na prázdnou stoličku po její levici. Změřila si ho pohledem v zrcadle za barem a tiše ho odhadovala.

Patřilo to k její soukromé hře, kterou sama se sebou někdy ráda hrála. Nazývala to pracovně „Předpověď lidí“. Principem bylo uhodnout o životě pozorované osoby co nejvíce pouze na základě toho, jak vypadá, jak vystupuje a jak mluví. Jak tak po nově příchozím koutkem oka tajně pokukovala, s nadšením si uvědomila, že má její hra nyní i profesionální výhody. Koneckonců teď byla pomocná, prozatímní policejní profilistka. Šlo v podstatě o práci v terénu.

Dotyčný byl relativně přitažlivý. Rozcuchané, špinavě blondáté vlasy měl sčesané k pravé straně čela. Byl opálený, ale ne z pláže. Na to bylo jeho opálení příliš rovnoměrné a dokonalé. Hádala, že pravidelně navštěvuje solárium. Byl v dobré formě, vypadal však až nepřírozeně hubený, jako vlk, který se už hodnou chvíli nenajedl.

Zjevně došel rovnou z práce, protože na sobě měl stále „uniformu“—oblek, naleštěné boty, lehce povolenou kravatu, aby dal najevo, že je teď v oddechovém režimu. Bylo už skoro deset večer, takže jestli teprve skončil, značilo to, že jeho práce vyžaduje, aby trávil dlouhé hodiny v kanceláři. Mohlo by to být finančnictví, tam jsou ale většinou zapotřebí spíš brzká rána než pozdní večery.

S největší pravděpodobností to byl advokát. Nepracoval ale pro vládu; možná byl prvním rokem společníkem v nějaké nóbl kanceláři na vzestupu, kde se ho pokoušeli do smrti sedřít. Platili mu dobře, o tom svědčil jeho oblek. Neměl ovšem moc času si plody své práce užívat.

Zdalo se, že se nemůže rozhodnout, jakou frází na ni vybalit. K pití jí nic nabídnout nemohl, protože před sebou měla ještě poloplnnou skleničku. Jessie se rozhodla, že mu pomůže.

„Pro jakou kancelář?“ zeptala se a otočila se k němu čelem.

„Cože?“

„Pro jakou advokátní kancelář pracuješ?“ zopakovala, přičemž skoro křičela, aby ji přes dunící hudbu vůbec slyšel.

„Benson & Aguirre,“ odpověděl s přízvukem typickým pro východní pobřeží, který si nedokázala blíže zařadit. „Jak jsi věděla, že jsem advokát?“

„Jen hádám; vypadá to, že se z tebe opravdu snaží sedřít kůži. Teprve jsi skončil?“

„Asi před půl hodinou,“ přisvědčil a v hlase mu zazněl podtón, který se více blížil střednímu Atlantiku než New Yorku. „Těším se na drink už dobré tři hodiny. Nejvíce by mi teď bodla vodní tříšť, ale tohle holt bude muset stačit.“

Dopřál si ze své láhve pořádný hlt piva.

„Jak se ti v porovnání s Filadelfií líbí L.A.?“ zajímala se Jessie. „Já vím, že to ještě není ani šest měsíců, ale řekl bys, že si tady zvykáš dobře?“

„Ježíš, cože? To seš sakra nějaká soukromá detektivka či co? Jak víš, že jsem z Filadelfie a že jsem se sem přistěhoval teprve v srpnu?“

„Mám na to takový talent. Mimochodem, já jsem Jessie,“ řekla a podala mu ruku.

„Doyle,“ představil se a nabízenou ruku přijal. „Prozradíš mi, jak ten svůj fígl provádíš? Protože mě to teď trochu děsí.“

„Přece si tak nepokazím svou tajemnost. Tajemnost je velice důležitá. Můžu se tě ještě zeptat na jednu otázku, jen abych si v hlavě dokreslila obrázek? Studoval jsi právo na Temple nebo Villanově?“

Doyle na ni zíral s ústy dokořán. Několikrát zamrkal, než se konečně zase sebral.

„Jak víš, že jsem nechodil na Penn?“ zeptal se a hrál uraženého.

„Kdepak, na Penn by sis žádnou vodní tříšť neobjednal. Tak která to byla?“

„Jedině 'Nova, kotě!“ zakřičel. „Wildcats, do toho!“

Jessie uznale přikývla.

„To já jsem Trojanka,“ prohlásila.

„No, Ježíš. Tys chodila na USC? A slyšelas o tom klukovi, Lionelu Littlovi—dřív tu hrával basket? Někdo ho dneska zabil.“

„Slyšela jsem,“ přisvědčila Jessie. „Smutný příběh.“

„Prý ho zabili kvůli jeho botám,“ informoval ji a kroutil přitom hlavou. „Věřila bys tomu?“

„Měl by sis dávat pozor na ty své, Doyle. Taký nevypadají nejlevněji.“

Doyle zalétl pohledem dolů, pak se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha, „Osm set babek.“

Jessie s předstířeným ohromením hvízdla. Rychle o Doylea ztrácela zájem, teď když mladistvé nadšení začínalo ustupovat mladistvé samolibosti.

„A jaký je tvůj příběh?“ vyptával se.

„Nechceš to zkusit uhodnout?“

„Ty jo, já v tom nejsem tak dobrý.“

„Jen to zkus, Doyle,“ pobízela ho. „Třeba sám sebe překvapíš. Kromě toho, advokát musí být vnímavý, nebo ne?“

„To je pravda. Fajn, tak já to zkusím. Řekl bych, že seš herečka. Pěkná seš na to dost. DTLA ale není vyloženě herecké teritorium. To by byl spíš Hollywood a tam směrem na západ. Možná modelka? Mohla bys být. Jenže vypadáš moc chytrá na to, aby to byla tvoje hlavní práce, jako kariéra. Je možné, že ses modelingu věnovala v pubertě, ale teď děláš něco profesionálnějšího. Už to mám, děláš něco kolem vztahů s veřejností. Proto umíš tak dobře číst lidi. Mám pravdu? Určitě jo.“

„Velice blízko, Doyle. Ale těsně vedle.“

„Tak co teda děláš?“ chtěl vědět.

„Jsem policejní profilistka u LAPD.“

Byl to skvělý pocit říct to nahlas, zvlášť když viděla, jak se mu překvapením rozšířily oči.

„Jako v tom seriálu Mindhunter?“

„Jo, něco takového. Pomáhám policii nahlédnout do hlav zločinců, aby měli lepší šanci je chytit.“

„Páni. Tak ty honíš sériové vrahy a tak?“

„Už nějakou dobu,“ odpověděla a rozhodla se nezmiňovat, že její honba se soustředila na jednoho sériového vraha konkrétně a že to s prací nemělo nic společného.

„To je paráda. Taková báječná práce.“

„Díky,“ řekla Jessie, která vycítila, že Doyle v sobě konečně sebral odvalu k tomu, aby se zeptal na to, co mu už hodnou chvíli leželo v hlavě.

„Jak to s tebou teda je? Jsi nezadaná?“

„Popravdě řečeno rozvedená.“

„Vážně?“ podivil se. „Vypadáš moc mladá na to, abys byla rozvedená.“

„Že? Já vím. Neobvyklé okolnosti. Nevyšlo to.“

„Nechci být nezdvořilý, ale můžu se zeptat—co na nich bylo tak neobvyklého? Působíš jako skvělá partie. Jsi na hlavu nebo tak něco?“

Jessie věděla, že svou otázku nemyslel nijak špatně. Upřímně ho zajímala jak odpověď, tak ona sama, jen to dával najevo strašně nemotorně. I tak však cítila, jak z ní v ten okamžik veškerý zbývající zájem o Doylea vyprchal. Ve stejné chvíli na ni dopadla váha celého uplynulého dne a nepohodlí způsobené jejími vysokými podpatky. Rozhodla se zakončit večer ve velkém.

„Neřekla bych, že jsem na hlavu, Doyle. Rozhodně jsem pošramocená, aspoň do té míry, kdy se většinu nocí budím s křikem. Ale na hlavu? Tak bych to nenazvala. Rozvedli jsme se hlavně proto, že můj manžel byl psychopat, který zavraždil ženskou, s kterou měl poměr, snažil se to hodit na mě a završil to tím, že se pokusil zabít i mě a dva naše sousedy. Opravdu si vzal k srdci tu pasáž o tom ‚dokud nás smrt nerozdělí‘.“

Doyle na ni zíral s pusou otevřenou tak dokořán, že by v ní mohl chytat mouchy. Čekala, až se vzpomene a byla zvědavá, jak elegantně se dá na ústup. Ukázalo se, že nijak zvlášť.

„Aha, to je fakt na houby. Rád bych se o tom dozvěděl víc, ale teď jsem si vzpomněl, že mám zítra brzo ráno brát výpověď. Asi bych už měl jít domů. Snad se ještě někdy uvidíme.“

Svezl se ze stoličky a než ze sebe stihla vypravit aspoň „Čau, Doyle,“ byl už na půl cesty ke dveřím.

* * *

Jessica Thurmanová si k sobě přitáhla přikrývku, aby zakryla své malinké napůl zmrzlé tělo. Byla v chatě se svou mrtvou matkou sama už tři dny. Z nedostatku vody, tepla a lidské komunikace začínala natolik blouznit, že měla občas dojem, jako by na ni matka mluvila, i když před sebou viděla její shrbenou nehybnou mrtvolu s rukama stále uvězněnými v okovech visících ze stropních nosníků.

Náhle se ozvalo bušení na dveře. Někdo byl před chatou. Její otec to být nemohl. Ten neměl důvod klepat. Chodil si kam chtěl a kdy chtěl.

Od dveří přišlo další zabušení, tentokrát však znělo trochu jinak. Byl v něm slyšet jakýsi zvonivý zvuk. To ale nedávalo smysl. Chata zvonek neměla. Znovu uslyšela zazvonění, teď už ovšem samotné, bez bušení.

Jessie najednou prudce otevřela oči. Ležela v posteli a jejímu mozku chvíli trvalo, než mu došlo, že zvonění vychází z jejího mobilního telefonu. Natáhla se, aby ho vzala, a všimla si přitom, že i když jí srdce bije jako o závod a má mělký dech, není tak zpocená, jak obvykle po takové noční můře bývala.

Volal detektiv Ryan Hernandez. Zatímco zvedala telefon, letmo pohlédla na hodiny: 2:13 v noci.

„Haló,“ ohlásila se. V jejím hlase nebyla znát skoro žádná rozespalost.

„Jessie. Tady Ryan Hernandez. Omlouvám se, že volám v tuhle hodinu, ale zavolali mě k vyšetřování podezřelého úmrtí v Hancock Parku. Garland Moses už půlnoční případy nebere a všichni ostatní mají jinou práci. Vezmete to?“

„Jasně,“ odpověděla Jessie.

„Když vám zprávou pošlu adresu, stihnete to sem za třicet minut?“ zeptal se.

„Klidně za patnáct.“

Kapitola sedmá

Když Jessie ve 2:29 v noci parkovala u honosného sídla na Lucerne Blvd., stálo před ním už několik policejních aut, sanitka a vůz soudního lékaře. Vystoupila a vykročila směrem ke vchodovým dveřím s tím nejprofesionálnějším výrazem, na jaký se za daných okolností zmohla.

Na chodníku postávali sousedé, zabalení v županech, aby se ochránili před nočním chladem. Něco takového se v bohaté čtvrti, jako byl Hancock Park, běžně nestávalo. Stísněná mezi Hollywoodem na severu a Mid-Wilshirem na jihu představovala tato část Los Angeleskou enklávu starých peněz; alespoň tak „starých peněz“, jak to bylo ve městě bez jakéhokoli zájmu o historickou tradici možné.

Lidé, co tu žili nebyli ani tak filmové hvězdy nebo Hollywoodští magnáti, jaké by člověk potkal v Beverly Hills nebo Malibu. Tady stály domy generačně bohatých, kteří možná pracovali, možná nepracovali. Pokud ano, bylo to jen proto, aby zahnali nudu. Dnes v noci jim ovšem žádná nuda nehrozila. Koneckonců, jeden z jejich řad byl mrtvý a všichni chtěli vědět kdo.

Jessie pocítila lehké vzrušení, když začala po schodech stoupat ke vstupním dveřím, jež byly zahrazené žlutou policejní páskou. Bylo to poprvé, co dorazila na místo činu sama, bez doprovodu detektiva. To také znamenalo, že to bude poprvé, kdy bude muset ukázat své doklady, aby ji pustili do ohrazeného prostoru.

Připomnělo jí to, jak ji přesně to samé vzrušení přepadlo, když je dostala. V bytě si pak dokonce na Lacy několikrát nacvičovala, jak je ukáže. Když ale nyní neohrabaně šmátrala po kapsách, aby je našla, překvapilo ji, jak je nervózní.

Nebylo třeba. Policista nad schody je sotva přeletěl pohledem a odtáhl policejní pásku, aby mohla projít.

Jessie našla Hernandezě spolu s dalším detektivem hned na začátku vstupní haly. Jeho mladší společník vypadal, jako by si vytáhl nejkratší zápalku. Detektiv Reid zřejmě zastával pozici, která mu dovozovala se z tohoto výjezdu omluvit. Jessie přemítala, proč Hernandez také nevyužil své hodnosti. Detektiv ji spatřil a mávl na ni, ať se k nim připojí.

„Jessie Huntová, nevím, jestli jste se už seznámili s detektivem Alanem Trembleym. Dnes v noci je na službě a bude na případu dělat se mnou.“

Jessie si s ním potřásla rukou a nemohla si přitom nevšimnout, že se svými neučesanými blondatými kadeřemi a brýlemi v půli nosu vypadá stejně rozhozeně, jako se ona sama cítila.

„Naše oběť se nachází v domku u bazénu,“ oznámil Hernandez a dal se do kroku, aby jim ukázal cestu. „Jmenuje se Victoria Missingerová. Třicet čtyři let. Vdaná. Bezdětná. Je v malém, zašitém koutu mimo hlavní místnost. Možná proto trvalo tak dlouho, než ji někdo našel. Její manžel nám volal dnes odpoledne, prý ji celé hodiny nemohl zastihnout. Existovaly jisté obavy, že by se mohlo jednat o únosovou situaci kvůli výkupnému, takže ke kompletní prohlídce domu došlo teprve před pár hodinami. Tělo našel policejní pes.“

„Ježíši Kriste,“ zamumlal si pro sebe Trembley, a přiměl tak Jessie k zamyšlení, kolik má asi zkušeností, jestli ho vyvede z míry myšlenka na psa na hledání mrtvých.

„Jak zemřela?“ zeptala se.

„Soudní lékař je pořád na místě a zatím nebyly provedené žádné krevní testy. Předčasná teorie je ale předávkování inzulinem. Vedle těla našli injekci. Byla to diabetička.“

„Z předávkování inzulinem se dá umřít?“ vyptával se Trembley.

„Určitě, když se s ním nic nedělá,“ odpověděl Hernandez a pokračoval dlouhou chodbou v hlavním domě, která vedla k zadním dveřím. „A vypadá to, že v tom pokoji byla celé hodiny sama.“

„Zdá se mi, že se poslední dobou zabýváme příliš mnoha případy s jehlami, detektive Hernandezi,“ poznamenala Jessie. „Abyste věděl, klidně bych občas zvládla i střelnou ránu.“

„Můžu vás ujistit, že se jedná čistě o náhodu,“ odpověděl s úsměvem.

Vyšli ven a Jessie si uvědomila, že masivní dům ve skutečnosti z přední stany zakrývá ještě rozlehlejší dvůr. Polovinu prostoru zabíral obrovský bazén. Za ním stál malý domek. Hernandez se vydal tím směrem a ostatní dva ho následovali.

„Co vás přimělo usoudit, že nejde o nehodu?“ zeptala se ho Jessie.

„Zatím nevyvozuji žádné závěry,“ prohlásil. „Soudní lékař pro nás bude mít víc informací ráno. Paní Missingerová ovšem měla cukrovku celý život a její manžel tvrdí, že se jí ještě nikdy žádná taková nehoda nestala. Podle všeho to zní, že se o sebe dokázala postarat.“

„Už jste s ním mluvil?“ chtěla vědět Jessie.

„Ne,“ odpověděl Hernandez. „Jeho prvotní výpověď vyslechl uniformovaný policista. O manžela se teď starají ve snídaňovém pokoji. Promluvíme si s ním, až vám ukážu místo činu.“

„Co o něm víme?“ vyzvídala Jessie.

„Michael Missinger, třicet sedm let. Dědic Missingerova ropného bohatství. Prodal svůj podíl před sedmi lety a založil hedge fond, který investuje výhradně do ekologicky šetrných technologií. Pracuje v centru v podkrovní kanceláři v jedné z těch budov, kde musí člověk natahovat krk, aby vůbec dohlédl na jejich vrchol.“

„Předchozí záznamy?“ zeptal se Trembley.

„To myslíte vážně?“ Hernandez si odfrkl. „Na papíře je tenhle chlápek čistý jako lilie. Žádné soukromé skandály. Žádné finanční problémy. Ani jedna jediná pokuta. Jestli má nějaká tajemství, tak jsou zatraceně dobře ukrytá.“

Dorazili k domku u bazénu. Uniformovaný policista jim přidržel policejní pásku, aby mohli projít. Jessie kráčela za Hernandezem, který se ujal vedení. Trembley průvod uzavíral.

Při vstupu do místnosti se Jessie pokusila vytěsnit z hlavy všechny vedlejší myšlenky. Toto byl její první vysokoprofilový případ potenciální vraždy a ona nechtěla, aby ji něco rušilo od práce. Chtěla se soustředit jen a pouze na své okolí.

Domek celý oplýval nenápadným, starosvětským půvabem. Připomínal jí plážové chatky, v jakých si vřdycky představovala filmové hvězdy z dvacátých let, když se rozhodli vyrazit si na pláž. V zadní části hlavní místnosti upoutal její pozornost dlouhý gauč, jehož rám byl sice dřevěný, ovšem vyskládaný luxusními polštáři, které přímo vyzývaly, aby se tam člověk natáhl.

Konferenční stolek byl zřejmě ručně zhotoven z recyklovaného dřeva, přičemž alespoň některá jeho část musela pocházet z trupů starých lodí. Umělecká díla vystavená na stěnách vypadala, že jsou Polynéského původu. V opačném rohu místnosti stál kulečnický stůl. Za tlustým, hedvábně vyhlížejícím béžovým závěsem, o kterém měla Jessie podezření, že nejspíš stál víc, než její Mini Cooper, zaparkovaný před domem, se skrývala televize s plochou obrazovkou. Nic nenasvědčovalo tomu, že se tu odehrálo něco nekalého.

„Kdepak máme ten schovaný kout?“ zeptala se.

Hernandez je provedl kolem baru, který se táhl podél nejbližší zdi. Jessie zahlédla další policejní pásku. Ohrazovala něco, co vypadalo jako přístěnek na prádlo. Hernandez ji odhrnul stranou a otevřel dveře přístěnku rukou v rukavici. Pak vkročil dovnitř a najednou jako by zmizel.

Jessie ho následovala a uviděla, že přístěnek opravdu lemují police s ručníky a čistícími prostředky. Když se ale přiblížila, spatřila napravo mezi dveřmi a policemi úzkou mezeru. Vypadalo to, že jsou tam do zdi zasunuté dřevěné posuvné dveře.

Jessie si navlékla rukavice a plynulým pohybem dveře zavřela. Nevědoucímu člověku by se jevily jen jako jeden z nástěnných panelů. Znovu dveře otevřela a vešla do malého pokoje, kde už na ni čekal Hernandez.

Nebylo na něm nic moc zvláštního—pouze jedna malá sedačka a vedle ní dřevěný stolek. Na zemi ležela lampa, kterou někdo zjevně převrhl. Ulomilo se z ní přitom několik střepů, jež byly rozsety po přepychovém bílém koberci.

Na sedačce, v uvolněné poloze, kterou by si někdo snadno mohl splést se spánkem, ležela Victoria Missingerová. Na polštáři vedle ní spočívala injekční jehla.

Victoria Missingerová byla i po smrti překrásná žena. Její výška se těžko odhadovala, měla však útlu postavu a působila dojmem ženy, která se pravidelně vídá se svým osobním trenérem. Jessie si v hlavě udělala poznámku, aby se na to později důkladněji podívala.

Měla krémovou pokožku, a i když její tělo začínala ochromovat posmrtná ztuhlost, stále z ní vyzařovala energie. Jessie si mohla jen představovat, jak asi vypadala zaživa. Dlouhé blondáté vlasy jí zahalovaly část obličeje, ne však dostatečně velkou, aby dokázaly skrýt její dokonalou kostní strukturu.

„Byla pěkná,“ poznamenal Trembley nepřiměřeně.

„Myslíte, že tu došlo k zápasu?“ otázala se Jessie Hernandez a hlavou přitom kývla směrem k rozbité lampě na podlaze.

„Těžko říct. Mohla do ní jen vrazit, když se pokoušela vstát. Nebo to může značit, že se tu odehrála nějaká potyčka.“

„Mám dojem, že už jste si na to udělal svůj názor, ale nechcete ho prozrazovat,“ tlačila na něj Jessie.

„Jak jsem říkal, nerad vyvozuji závěry příliš brzo. Tohle mi ale přišlo poněkud zvláštní,“ prohlásil a ukázal na koberec.

„Co?“ zeptala se, jelikož na koberci nedokázala najít nic neobvyklého kromě toho, jak byl tlustý.

„Vidíte, jak hluboké proleženiny zůstaly v koberci po našich stopách?“

Jessie i detektiv Trembley přikývli.

„Když jsme sem poprvé vešli poté, co ji našel náš pes, nebyl tu ani jeden jediný otisk lidské nohy.“

„Ani její?“ ptala se Jessie, které to začínalo docházet.

„Ani její,“ potvrdil Hernandez.

„Co to znamená?“ chtěl vědět Trembley, jemuž to stále dělalo problémy pochopit.

Hernandez mu to vysvětlil.

„To znamená, že buď se tenhle luxusní koberec dokáže nevídaně rychle a přesně vrátit do původní podoby, anebo že tu někdo posléze vysál, aby zakryl existenci stop, které nepatřily Victorii.“

„Zajímavé,“ podotkla Jessie, na niž Hernandezův cit pro detail udělal dojem. Byla hrdá na to, jak dokáže číst lidi, fyzická stopa, jako byla tahle, by jí však zcela určitě unikla. Připomnělo jí to, že stojí vedle muže, který sehrál zásadní roli při dopadení Boltóna Crutchfielda, a že by jeho schopnosti neměla podceňovat. Mohla se toho od něj spoustu naučit.

„Našel se vysavač?“ vyptával se Trembley.

„Tady ne,“ odpověděl Hernandez. „Naši lidé teď ale prohledávají hlavní dům.“

„Těžko si dokážu představit, že by jeden nebo druhý z Missingerů dělal příliš domácích prací,“ odtušila Jessie. „Zajímalo by mě, jestli vůbec ví, kde mají vysavač uložený. Předpokládám, že mají hospodyně.“

„To tedy mají,“ přisvědčil Hernandez. „Jmenuje se Marisol Mendezová. Bohužel je celý týden mimo město, údajně na dovolené v Palm Springs.“

„Takže služku můžeme vyloučit,“ podotkl Trembley. „Pracuje tu ještě někdo? Museli mít hromadu zaměstnanců.“

„Ne tolik, kolik by se dalo čekat,“ informoval ho Hernandez. „Jejich venkovní pozemek je víceméně odolný proti suchu, takže správce ho chodí udržovat jen dvakrát za měsíc. Na údržbu bazénu si najímají společnost, která podle Missingera posílá někoho jednou za týden, každý čtvrtek.“

„Tím pádem nám zbývá kdo?“ ptal se Trembley. Zjevně se bál vyslovit odpověď, která se tak očividně nabízela, ze strachu, že bude příliš samozřejmá.

„Tím pádem nám zbývá ta samá osoba, u které jsme začali,“ odvětil Hernandez, jenž stejným strachem netrpěl. „Manžel.“

„Má alibi?“ vyzvídala Jessie.

„To přesně už brzy zjistíme,“ prohlásil Hernandez, přiložil si k ústům rádio a promluvil do něj. „Nettles, nech Missingera převézt k výslechu na stanici. Nechci, aby se ho kdokoliv na cokoliv ptal, dokud nebude sedět ve výslechové místnosti.“

„Je mi líto, detektive,“ ozval se z rádia praskavý, nervózní hlas. „Ale někdo to už udělal. Právě jsou na cestě.“

„Krucinál,“ zaklel Hernandez a vypnul rádio. „Musíme jít.“

„Copak se stalo?“ chtěla vědět Jessie.

„Chtěl jsem čekat na stanici, až tam Missinger dorazí—aby mě měl za dobrého poldu, své záchranné lano, svého spojence. Pokud se tam ale objeví dřív než my a uvidí všechny ty modré uniformy, zbraně a zářivky, vystraší ho to a bude se dožadovat právníka, než se ho stihnu na cokoliv zeptat. A pak už z něj nedostaneme nic užitečného.“

„To abychom tedy raději vyrazili,“ pronesla Jessie, protáhla se kolem něj a vyšla ze dveří.

Kapitola osmá

Než dorazili na stanici, Missinger tam už deset minut čekal. Hernandez ještě po cestě volal a přikázal seržantovi na příjmu, aby ho zavedli do místnosti pro rodiny, jež byla určena pro oběti trestných činů a rodiny zesnulých. Oproti zbytku budovy působila trochu míň sterilně—stálo tam pár starých gaučů, na oknech byly závěsy a na konferenčním stolku se válely několik měsíců staré časopisy.

Jessie, Hernandez a Trembley spěšně zamířili ke dveřím místnosti pro rodiny, kde stál na stráž vysoký policista.

„Jak se mu tam daří?“ vyptával se Hernandez.

„Dobře. Bohužel se ovšem, jen co překročil práh, začal dožadovat právníka.“

„No výborně,“ odsekl Hernandez. „Jak dlouho čeká, aby mu mohl zavolat?“

„Už mu volal, pane,“ odpověděl policista a nervózně se přitom ošival.

„Cože! Kdo mu to dovolil?“

„To já, pane. Neměl jsem to dělat?“

„Jak dlouho jste u policie, strážníku... Beatty?“ chtěl vědět Hernandez, který se musel podívat na jmenovku na policistově košili.

„Skoro měsíc, pane.“

„No dobře, Beatty,“ povzdechl si Hernandez a zjevně se snažil udržet pod kontrolou svou frustraci. „Teď už se s tím nedá nic dělat. V budoucnu ale potenciálnímu podezřelému nemusíte podávat telefon jen, co si o něj řekne. Klidně ho můžete zavést do místnosti a říct mu, že se o to hned postaráte. Hned může trvat několik minut, možná i hodinu nebo dvě. Je to taková naše taktika, jak si získat čas na vymyšlení strategie a taky jak udržet podezřelého v nejistotě. Zkusíte si to prosím pro příště zapamatovat?“

„Ano, pane,“ odpověděl Beatty rozpačitě.

„Dobře. Prozatím ho odveďte do otevřené výslechové místnosti. S největší pravděpodobností nemáme moc času, než se tu objeví jeho právník. Rád bych ale využil i tu chvilku, aspoň abychom si toho chlapa mohli proklepnout. A Beatty, až ho tam povedete, neodpovídejte mu na žádné otázky. Prostě ho do té místnosti jen strčte a odejděte, jasné?“

„Ano, pane.“

Zatímco Beatty zmizel v místnosti pro rodiny, aby tam vyzvedl Missingera, Hernandez nasměroval Jessie a Trembleyho do přestávkové místnosti.

„Dáme mu minutku, aby si udělal pohodlí,“ oznámil Hernandez. „Dovnitř půjdeme já a Trembley. Jessie, vy byste měla sledovat zpoza zrcadla. Je příliš pozdě ptát se ho na zásadní otázky, ale přinejmenším se můžeme pokusit s ním navázat nějaký vztah. On nám nic říkat nemusí. Ale my mu toho můžeme říct hodně. A to na něj může zapůsobit. Než se tu zjeví jeho právník a začne ho uklidňovat, potřebujeme ho co nejvíce znejistit. Musíme mu do hlavy nasadit neodbytné pochyby, aby ho to přimělo uvažovat, zda pro něj nebudeme lepšími spojenci my, než jeho štědře placený advokát. Nemáme na to moc času, takže vzhůru do práce.“

Jessie přešla do pozorovací místnosti a posadila se. Michael Missinger nervózně postával v rohu. Bylo to poprvé, co měla šanci si ho prohlédnout. Pokud to bylo vůbec možné, byl ještě krásnější, než jeho žena. I ve tři hodiny ráno, v riflích a mikině, kterou na sebe musel hodit na poslední chvíli, vypadal, jako by si jen odskočil z focení.

Krátké, sluncem prosvětlené blondáté vlasy měl rozcuchané tak akorát, aby to působilo nedbale, ovšem ne tak moc, aby se to dalo považovat za neupravenost. Jeho kůže byla na některých místech opálená, na jiných bílá, tak jak to bývá u pravidelných surfařů.

Byl vytáhlý a hubený a měl vzezření muže, který nemusí vynakládat příliš úsilí, aby si takové tělo udržel. Jeho modrým očím nedokázaly ubrat na kráse ani červené podlití a opuchnutí—zřejmě

vyvolané pláčem. Jessie si musela neochotně přiznat, že kdyby si k ní včera v baru přisedl tenhle muž, neodbyla by ho tak přezíravě. I to, jak nervózně přešlapoval z jedné nohy na druhou působilo zoufale roztomile.

Po pár vteřinách vešli do místnosti Hernandez a Trembley. Tvářili se podstatně méně unešeně.

„Posaďte se, pane Missingre,“ vyzval ho Hernandez a zněl přitom téměř přívětivě. „Víme, že jste požádal o svého právníka, což je v pořádku. Pokud vím, je právě na cestě. Mezitím jsme vás jen chtěli seznámit s tím, jak je na tom v této chvíli naše vyšetřování. Dovolte mi, abych vám nejdříve vyjádřil svou upřímnou soustrast.“

„Děkuji,“ řekl Missinger lehce chraplavým hlasem, o němž si Jessie nebyla jistá, jestli tak zní vždycky nebo jen následkem stresujících událostí dnešní noci.

„Zatím tedy nevíme, jestli se jednalo o nekalý čin,“ pokračoval Hernandez a posadil se naproti Missingerovi. „Doneslo se mi ale, že jste jednomu z policistů řekl, že Victoria dokázala svůj stav velmi dobře kontrolovat a nepamatujete si, že by se jí někdy nějaká taková nehoda v minulosti stala.“

„Já...“ začal Missinger.

„Nemusíte odpovídat, pane Missingre,“ přerušil ho Hernandez. „Nerad bych, aby mě někdo obvinil z porušování vašeho práva nevypovídat. Předpokládám, že vaše práva vám někdo přečetl, je to tak?“

„Ano.“

„Samozřejmě se jedná o standardní postup. A i když na vás ve skutečnosti nepohlížíme jako na podezřelého, máte víc než plné právo požadovat přítomnost svého advokáta. Z naší strany se ale snažíme postupovat co nejrychleji, abychom celé věci přišli na kloub. Čas tu hraje zásadní roli. Takže čím více podrobností si vyjasníme hned, jako například to, co jste nám řekl o Victoriině šikovnosti při aplikování vlastních léků, tím menší je pravděpodobnost, že skončíme ve slepé uličce. Dává vám to smysl?“

Missinger přikývl. Trembley stál v tichosti stranou, jako by si nebyl jistý, zda nebo kdy se do toho má vložit.

„Tak tedy,“ Hernandez pokračoval, „znovu si jen potvrzují, že jste uvedl, že vaše hospodyně, Marisol, je tento týden na dovolené v Palm Springs. Jednomu z našich policistů jste dal její telefonní číslo a oni se jí nyní, pokud vím, snaží dovolat. Mimochodem, aniž byste musel formálně odpovídat, v případě, že si všimnete, že něco říkám nepřesně, možná byste mě na to mohl upozornit. Samozřejmě není třeba odpovídat na žádné otázky. Stačí, když mě postrčíte správným směrem, pokud z něj odbočím. Může být?“

„Může být,“ svolil Missinger.

„Výborně. Děláme pokroky. Víme, že jste se během odpoledne pokusil Victorii několikrát dovolat a ona ani jednou neodpověděla. Rozumím-li tomu správně, zavolal jste policii včera pozdě odpoledne, když jste se vrátil domů, abyste ji vyzvedl na večeri. Před domem jste totiž našel její auto, ovšem vaši ženu jste nikde neviděl. To vás vystrašilo. Jakmile uslyšíte, že něco říkám špatně, poklepejte prstem na stůl nebo tak něco, jen abych věděl.“

Hernandez postupně prošel celý zbytek časové posloupnosti, Jessie se však přistihla, že poslouchá jen napůl. Během poslední části hovoru si něčeho všimla a teď přemítala, jestli to tam opravdu bylo, nebo se jí to jen zdálo. Zhruba kolem okamžiku, kdy Hernandez pronesl slova „během odpoledne“, sebou Michael Missinger lehce škubl. Ne, když Hernandez řekl „pokusil Victorii několikrát dovolat“. Ne, když řekl „ani jednou neodpověděla“. Jen při slovech „během odpoledne“.

Na co myslel, když se zmínilo odpoledne? Bylo to tak nepostřehnutelné škubnutí, že si ho možná ani Missinger neuvědomil. To by ovšem bylo nepravděpodobné, kdyby vzpomínal na to, že odpoledne zavraždil svou ženu. V tom případě by očekávala buď větší reakci, anebo naopak soustředěnou snahu nedát na sobě nic znát. Něco ho však při zmínce o „odpoledni“ rozhodilo, byť jen malinko.

Jessiiny myšlenky přerušila nová osoba, která vstoupila do výslechové místnosti.

„Dobrý den, detektivové,“ pozdravil je povzneseně malý čtyřicátník se začínající pleší. „Jmenuji se Brett Kolson, jsem právník pana Missingera. Doufám, že jste se tu všichni bavili. A samozřejmě nepochybuji, že jste mého klienta nevyslýchali poté, co mi zavolal.“

Prolétl místností a vytáhl si kovovou židli vedle Missingera. Jessie natukala Kolsonovo jméno do databáze právníků, aby zjistila, jaké informace o něm dokáže posbírat.

„Těší mě, pane advokáte,“ odpověděl Hernandez tónem, který naznačoval, že to nemyslí úplně upřímně. „Jsem si jistý, že váš klient vám potvrdí, že jsme do vašeho příchodu byli jedinečně galantní.“

Missinger přikývl.

„Jen si potvrzovali různé věci,“ hlesl tiše.

„Přesně tak,“ přitakal Hernandez. „Ovšem teď, když jste tady, pane Kolsone, moc rád bych si ujasnil několik záležitostí, co se časové posloupnosti týče.“

„Nic vám nebrání se o to pokusit. Vyhrazuji si však právo panu Missingerovi poradit, aby odmítl odpovědět na cokoli, o čem usoudím, že to překračuje hranice. A pokud uznám za vhodné, odvedu ho odsud. Pan Missinger chce policii pomoci tuhle příšernou záležitost vyřešit. Spoléhám na vás, že z toho neuděláte hon na čarodějnice.“

„Samozřejmě, že ne,“ ujistil ho Hernandez a předstíral, že ho nový vývoj událostí, který se odehrával přesně tak, jak to předpověděl, nijak netrápí.

„Mohli byste nám dát chvilíčku, abychom si promluvili v soukromí?“ požádal Kolson.

„Jistě,“ řekl Hernandez. „Za moment budeme zpátky.“

O pár vteřin později vkročil i s Trembleym do pozorovací místnosti a sledoval, jak Missinger tiše dává hlavu dohromady se svým právníkem.

„Nic z toho chlapa nedostaneme,“ poznamenal Hernandez deprimovaně. „Jeho právník mu poradí, aby neodpovídal na nic důležitého. Až se tam vrátíme, bude nám do cesty stavět překážky, ať se vydáme kudy chceme.“

„Možná ne,“ pronesla Jessie s pohledem stále upřeným na obrazovku.

„Co tím myslíte?“ chtěl vědět Hernandez.

„Tenhle Kolson není žádný trestní právník. Hraje sice pěkné divadlo, ale ve skutečnosti je to firemní právník Ecofund Investment Partners, Missingerova hedgového fondu.“

„Co na tom záleží?“ namítl Trembley. „Tak či tak nás nenechá zasypat jeho klienta zkoumavými otázkami.“

„To ne,“ souhlasila Jessie. „Ale Kolsonova právní povinnost je přísně vzato vůči fondu, ne Missingerovi osobně. Pokud se nám podaří Missingera přesvědčit, že zájmy jeho právníka nejsou totožné s jeho vlastními zájmy, možná nám prozradí něco užitečného.“

„Nějaké návrhy?“ tázal se Hernandez. „Já totiž nemůžu přijít na žádný způsob, jak na něj, který mi nebude okamžitě zaražen.“

„Rozhodně je tam něco na tom, co dělal včera odpoledne. Když jste to období zmínil, trhl sebou. Možná byste se k tomu mohl vrátit. Zkuste, jestli by vás mohl provést svým pracovním harmonogramem pro úterní odpoledne. Třeba se Kolson nebude vzpírat, pokud bude mít za to, že si jeho klient svou odpověď nijak neuškodí. Chci vidět, jak zareaguje, až se ho na tu konkrétní dobu zeptáte.“

„Co tam hledáte?“ vyzvídá Hernandez.

„Nemám tušení,“ přiznala Jessie.

Oba detektivové se vrátili do výslechové místnosti. Missinger a Kolson si přestali šeptat. Jessie se pokusila vyčíst něco z jejich obličejů. Kromě obecné úzkosti na tváři klienta na nich však nespátřila nic neobvyklého.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.